

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

**ΜΥΘΟ-
ΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΚΑΙΡΟΥ
ΜΑΣ**

ΠΟΙΗΜΑΤΑ



Α Θ Η Ν Α 1 9 8 6

ΤΑΣΟΣ ΠΙΤΣΙΛΟΣ

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΜΥΘΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ 1987

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Τ. ΠΙΤΣΙΛΟΣ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΩΔΗ ΣΤΗΝ ΠΕΝΑ ΜΟΥ	9
Η ΛΕΞΗ ΚΑΙ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ	11
ΧΡΟΝΟΣ - ΧΩΡΟΣ	14
ΜΟΝΟΚΟΥΓΛΗΔΟΝΟΣ.....	16
ΑΓΚΩΝΕΣ ΚΑΙ ΓΟΝΑΤΑ	18
Ο ΔΡΟΜΟΣ	20
ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ	22
ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ	26
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ	34
ΔΕΝΔΡΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ	36
Ο ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ	41
Ο ΝΙΚΗΤΗΣ	43
ΑΠΕΡΓΙΑ	44
ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ	45
ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΠΟ.....	46
ΛΞΟΝΑΣ ΚΑΙ ΤΙΜΟΝΙ	47
ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ	48
ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ	52
Ο ΓΑΛΟΣ ΣΤΟ ΚΟΤΕΤΣΙ	54
ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΑΣ.....	56
ΜΠΟΣΤΑΝΟΜΑΧΙΑ	58
ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ	61
ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ! ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ!	63
ΣΚΑΜΝΙΑΣ ΠΑΡΑΠΟΝΟ	66
ΕΘΝΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ	67
Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ	69

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ	71
Η ΣΟΦΗ ΝΕΡΑΤΖΙΑ	73
Η ΠΟΥΛΑΔΑ Η ΠΑΡΔΑΛΗ	74
ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΦΑΜΕΛΙΑ	76
ΣΑΡΔΕΛΑ ΚΑΙ ΤΣΙΠΟΥΤΡΑ	78
ΛΥΚΟΣ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ	81
ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ.....	84
ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΟ	86
Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ	93
Ο ΚΑΛΟΣ ΣΚΥΛΟΣ	94
ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΓΑΤΑ	96
ΠΟΝΤΙΚΟΣΥΝΕΛΕΥΣΗ	99
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ	102
ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ	103
ΥΠΕΡΟΧΗ	105
«ΤΡΙΤΗ ΔΙΕΘΝΗΣ» ΣΚΩΛΗΚΩΝ	106
ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΡΦΕΣ.....	109
ΑΝ ΥΠΗΡΧΕ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.....	110
ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ	112
ΤΟ ΠΕΤΡΟΚΑΡΒΟΥΝΟ	114
Ω, ΠΡΟΠΑΤΟΡΑ ΥΔΡΟΓΟΝΟ	117
ΠΥΡΗΝΙΚΟ Ι	120
ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΙΙ	124
ΤΑ ΤΕΜΝΟΝΤΑ	131
ΛΕΩΝ Ο ΧΙΛΙΟΣΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.....	139

ΜΥΘΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Ω ΙΗ ΣΤΗΝ ΠΕΝΑ ΜΟΥ

Ἐμπιστεύομαι σὲ σένα,
 φτερωτή μου κι ἄξια Πένα,
 πού γοργοπετᾶς σὰν βέλος·
 τοῦ κορμιοῦ μου εἶσαι ἓνα μέλος.
 Κάτι πέρα ἀπὸ τὸ χέρι·
 πέρα κι ἀπ' τὴ σκέψη! Ξέρει
 τοῦ χαρτιοῦ ἢ ἀσπράδα μόνη
 τὴν ὀρμὴ πού σ' ἐμψυχώνει!
 Τὸ μελάνι πού σ' ἐκφράζει
 αἷμα καὶ μεδούλι στάζει.
 Εἶναι ὅ,τι σοῦ ἀνθεῖ στὴν ἄκρη
 ἢ χαμόγελο ἢ δάκρυ,
 φυσικό, πηγαῖο, μοιραῖο
 κι ἀπὸ μοναχό του ὠραῖο,
 ὅπως τὸ νερὸ ἀπ' τὴ βρύση!
 Περιττεύει κάθε κρίση
 κάθε σχόλιο περιττό 'ναι:
 ὅ,τι ἔγραψες αὐτό 'ναι.
 Δὲν μποροῦσε νὰ 'ναι ἄλλο
 πιδὸ μικρὸ γιὰ πιδὸ μεγάλο!
 Μ' ἔκαμε ὁ Θεὸς νὰ γράφω,
 ἀλλ' ἂν μ' ἔκαμνε ζωγράφο

δὲ θέλει ἦτανε τὸ χέρι
 ἐνεργὸ τῆς Τέχνης ταίρι;
 Πένα μου, ποιὸς θὰ πιστέψει;
 "Ἐχεις αἴσθημα καὶ σκέψη.
 Γράφεις στίχους ἐμπροστὰ μου
 πρὶν τοὺς νιώσω στὴν καρδιά μου.
 Πρὶν στὴ σκέψη μου σπαρθοῦνε
 ὕμορφες ιδέες, ἀνθοῦνε
 ἀπ' τὴν ἐπαφή μονάχα
 τοῦ χεριοῦ μὲ σένα τάχα . . .
 Σκάει τὸ θέλημα τῆς Μοίρας
 σὰν ἀόρατος σπινθήρας
 καὶ γεννοβολιῶνται οἱ στίχοι
 «ἀγαθῇ — νομίζεις — Τύχῃ»!
 "Ἔτσι ἐγὼ κ' ἐσύ, λογαῖμαι,
 στὸ "Ἄγιο Βῆμα λειτουργᾶμε.
 Καὶ δὲν ἔχω μάθει ὡς τώρα
 ποιὸς δωρίζει τ' "Ἄγια Δῶρα
 τάχα ἐγώ, γιὰ τάχα ἐσύ
 Πένα μου ἔμψυχη, χρυσή!

Πένα μου, χρυσή μου Πένα,
 τί τραβᾶς κι ἐσύ ἀπὸ μένα!
 τί τραβῶ κι ἐγὼ ἀπὸ σένα!

Η ΛΕΞΗ ΚΑΙ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ

Ποιός μπορεί νὰ τὰ ξεπλέξει!
Εἶναι, βλέπετε, συρμός! . . .
Πόλεμο κήρυξε ἡ Λέξη·
τὸν ἐδέχτη ὁ Ἄριθμός.

Καὶ συγκρούονται γενναῖα
στὰ πεδία τῆς τιμῆς
πάντοτε γιὰ μιὰν Ἰδέα.
ὅπως κάνουμε κ' ἐμεῖς. . .

Τὸ πληροφορήθη ὁ Λόγος
καὶ κατέβηκε στὴ Γῆ·
ἀνησύχησεν εὐλόγως
γιὰ τὴν ἀδερφοσφαγή. . .

- «Μὴ μοῦ σκίτε τὴν καρδιά μου!
Εἴστε καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μου!
Σᾶς ἐγέννησα, πῶ! πῶ!
μ' εὐγενέστερο σκοπό. . .

Γέννησα τὴν κόρη Λέξη
νὰ στολίσει, νὰ διαλέξει.
καὶ τὸ γιὸ τὸν Ἄριθμὸ
νὰ μετρήσει τὸ ρυθμὸ. . .

Ποιὰ ὀργὴ σᾶς ἔχει φέρει
ἀπ' τὸν ἔρωτα στὴν ἔρι;
Ποιὰ κατάρα σᾶς ὠθεῖ
ἕνας σας νὰ ἐξοντωθεῖ;

Θέλω νὰ εἶστε ἀγαπημένα
νὰ συντρέχετε κ' ἐμένα
ἀρμονία νὰ βαστῶ
στ' Ὀμορφο καὶ στὸ Σωστό!»

Ἔγινε τὸ θάμα, ξέρω,
τὸν ἀκούσανε τὸ Γέρο
καὶ τοῦ ζήτησαν ὀρθὰ
νὰ μοιράσει τ' ἀγαθὰ. . .

—«Εύκολο εἶναι καὶ τ' ὀφείλω!
Νά τῆς Ὁμορφιάς τὸ μῆλο
κόρη μου, Παιδί μου, γιὰ —
τοῦ Σωστοῦ τῆ ζυγαριά. . .»

Τοὺς τὰ μοίρασε σὰν πρῶτα
κι ὁ καθένας τους ἐρώτα:
—«Ἀδερφέ μου, γιὰ τὸ τί
πολεμήσαμε οἱ κουτοί;»

ΧΡΟΝΟΣ — ΧΩΡΟΣ

Μὲ βαθιά του δυσφορία
μπήκε ὁ Χῶρος στὸ χορὸ
θέλοντας τὴν Ἱστορία
νὰ χωρίσει ἀπ' τὸν Καιρό. . .

Ἡ προσπάθεια του μεγάλη,
ὅμως ὄχι, δὲν μπορεῖ
σύνορα γερὰ νὰ βάλει
σὲ ὄ,τι γίνεται καὶ ρεῖ. . .

Μὲ τὴ σκέψη τους τὸν τρῶνε
σοβαροὶ καθηγητές:
(Ἄχ! τί μοῦ σκαρώνεις, Χρόνε!)

— Πότε τέλειωσε τὸ χτές;

Πότε ἐπακριβῶς ἀρχίζει
ἡ νεώτερη ἐποχὴ
ποῦ μὲ ἄγχη βασανίζει
τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ;

Μὲ πολλή ντροπή του βλέπει.
(ἔχει δισταγμούς κρυφούς)
κάποια ἀπάντηση πῶς πρέπει
γιὰ νὰ δώσει στους σοφούς.

Καὶ τοὺς λέει: — «Ἀρχίζει, τ' ὄντι,
μιὰ καινούργια ἐποχὴ
ἀπὸ τότε πού οἱ Ἀρχόντοι
δὲν τὰ ὀρίζουν μοναχοί

τῆς Λατρείας καὶ τοῦ Νόμου
τὰ μεγάλα μυστικά.»
(Κατὰ τὸ φτωχὸ μυαλό μου
δὲν ἀπάντησε κακά.)

Ἄπὸ τότε πού τὸ πλῆθος
ἔλα τὰ ἴκαμε κοινά,
πράγματι ἐπὶ λίθου λίθος
δὲν ἐστάθη πουθενά!

Ἄλλαξε τῆς γῆς ὁ Θρόνος —
ἦ ὁ Ναός, ἂν προτιμᾶς. . .
Ἄχ, τί σκάρωσεν ὁ Χρόνος
καὶ στὸ Χῶρο καὶ σ' ἐμᾶς!

ΜΟΝΟΚΟΤΥ.ΙΗΛΟΝΟΣ

“Όταν ἔρριξε τὸ σπόρο
μέσ’ στὸ χρόνο, μέσ’ στὸ χῶρο
ὁ Θεὸς μὲ φρόνηση,
ἦταν ἓνα εἶδος μόνον
— κι ἄχ, μονοκοτυληδόνων! —
γιὰ τὴ διαιώνιση.

Ἄλλ’ ἡ σκέψη Του ποικίλη
ἦτανε. Καὶ τὸν Ἀπρίλη,
ἀπ’ τῆς Γῆς τὰ χρώματα,
ἀνθοβλάσταρα καὶ φύλλα
ξεφυτρώσανε ποικίλα
σὲ μορφές καὶ χρώματα.

Εἶχαν γίνει, ἔτσι τυχαία,
ἄλλα εὐώδη κι ἄλλα ὠραία,
κι ἄλλα μὲ τὴ φύρα τους.
“Όμως παρευθὺς καθένα
μεῖναν εὐχαριστημένα
ὅλα, μὲ τὴ Μοίρα τους. . .

Κι ἂν τοὺς ἔλεγε ν' ἀλλάξει
σήμερα ὁ Θεὸς τὴν τάξη
κι ὅλη τὴν παράσταση,
πού κι ὁ ἀπήγανος νὰ γίνεῖ
γιασεμί καὶ μπουγαρίνι,
θὰ εἶχαμ' ἐπανάσταση!

Καὶ μονάχα ἴσως ἐγώ,
— ταπεινὰ τ' ὁμολογῶ —
ἀτυχῆς φιλήδονος,
θά'θελα ν' ἀπαλλαγῶ
ἀπ' τὸ θῆλυ, καὶ νὰ βγῶ
μονοκοτυλήδονος!

ΑΓΚΩΝΕΣ ΚΑΙ ΓΟΝΑΤΑ

Ἔτσι συμβαίνει πάντα στοὺς αἰῶνες:
Οἱ ἀντίστοιχοι μαλώνουν μεταξύ τους. . .
Μαλώσανε τὰ Γόνατα κ' οἱ Ἀγκῶνες
γιὰ τὴν ἀξία ὀπώχει ἢ κλείδωσή τους.

— «Σ' ἐμᾶς, εἶπαν οἱ Ἀγκῶνες, ἐβασίστη
τῆς ζωῆς παραμάννα — ἡ ἐργασία. . .
Τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν, μαζί του ἡ πίστη,
τοῦ ὀργανωμένου βίου ἢ εὐλυγισία. . .»

Τὰ Γόνατα ἀπαντοῦν: — «Κανὲν χωρίον»
αὐτὰ πού λέτ' ἐσεῖς, δὲν τ' ἀναφέρει,
ἐνῶ πὼς κεῖται ὁ ροῦς τῶν ἐγκοσμίων
«Ἐν γούνασι Διὸς» καθεῖς τὸ ζέρει!

«Χωρὶς ἐμᾶς δὲν δύναται νὰ γίνεῖ
ἡ πράξις πού πληθαίνει τοὺς ἀνθρώπους. . .
Εἶχαμ' ἐμεῖς τὸ πόδι προεκτείνει
ν' ἀνεύρει νέους δρόμους, νέους τόπους.

«Σ' ἐμᾶς ἢ Μάνα καὶ σ' ἐμᾶς ἢ Νόνα
ὅλο τὸ παιδοθέμι ἔχει ἀναθρέψει.
'Εμεῖς βαστάμε ὅλο τὸ βάρος, μόνα,
τῆς «Δέησης», πού τὸ κρίμα θ' ἀνατρέψει!

«Πολλοὶ τὸ ὑποστηρίζουνε πὼς τάχα
ἔχουμε καὶ μυαλὸ μὲ κάποιον τρόπο...
Πασίγνωστο εἶναι πὼς ἐμεῖς μονάχα
τρέμουμε ἀπὸ τὸ φόβο κι ἀπ' τὸν κόπο.

«'Απάνω μας κάθε ἄνθρωπος θὰ πέσει
τοὺς πιὸ ψηλοὺς σκοποὺς του νὰ ἐκτελέσει!
Τῶν νικημένων δένουν στοὺς ἀγῶνες
πισώπλατα μονάχα τοὺς 'Αγκῶνες...»

Ἦταν ἡ πειστικότητα μεγάλη
τῶν γεραρῶν Γονάτων· κι οἱ 'Αγκῶνες
στηρίζανε μὲ κόπο τὸ κεφάλι
«αὐτὰ ἔχουν, ψιθυρίζοντας, οἱ 'Αγῶνες...»

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Μέσ' ἀπ' τὸν συρματοπλεχτο
καλοδεμένο φράχτη,
εἶπε ὁ ψωροπερήφανος
Ἄγρὸς στὸ γείτονά του:
— «Σκόνη πάλι μᾶς γέμισες!»
Καὶ νευρικά ἐτινάχτη,
μὲ μπούγιο κυματίζοντας
τὰ στάχια τὰ πυκνά του.

Ὁ γείτονας δὲ μίλησε.
Κ' εἶπε ὁ Ἄγρὸς: — «Τεμπέλη,
ποῦ ξαπλωμένος κάθεσαι
φαρδὺς-πλατύς, ντροπή σου!
Γίνου χωράφι σὰν ἐμέ,
ἦ κῆπος, ἦ κι ἀμπέλι!
Δὲν εἶναι κρίμ' ἀπ' τὸ Θεὸ
νὰ μένει στέρφα ἡ γῆ σου;

«Κάτω απ' τή σκόνη χώνεσαι
σαν έρθει καλοκαίρι,
κι όταν φυσήξει ό άνεμος
στον κάμπο τή λιχνίζεις.
Κυλιέσαι μέσ' στή λάσπη σου
βροχή ό καιρός σαν φέρει,
κι όλους έδω μᾶς ένοχλεΐς,
όλους μᾶς άσχημίζεις! . . .»

- «Σωστά μου τά 'πες, γείτονα,
και θά 'πρεπε νά λείπω
τή γῆ μου άφοϋ δέν έκανα
χωράφι, άμπέλι, κῆπο» --
έξω απ' τó φράχτη ταπεινά
εΐπε ό φτωχός. «'Αλλ' όμως
έχω κ' έγώ ένα όνομα
κ' ένα σκοπό: Εΐμαι ό Δρόμος!»

ΜΑΓΓΕΛΑΜΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

«Εγὼ εἶμαι ὁ Τόπος! Εἶμαι ὁ Τόπος!
Σ' ἐμένα τῆς Ζωῆς ὁ τρόπος
καὶ ρίζα ρίχνει καὶ κορφή.
Γεννῶ τὸ χνάρι καὶ τὸ σχῆμα,
τὸ σπίτι χτίζω καὶ τὸ μνημα,
στὴν ὕλη δίνω τὴ μορφή.

«Μονάχα ὅσοι ἀγαποῦν ἐμένα
ἔχουν τὰ φρένα τους δεμένα
καὶ τὰ φτερά τους ἀνοιχτά.
Ἄκοῦστε τί σᾶς λέει ὁ Τόπος:
Εὐλογητὸς ὁ στρατοκόπος,
ποὺ εἰρηνικὰ μὲ καταχτᾷ!

«Ὅ,τι ἔχω μόνος μου τὸ δίνω!
Μὴ χύνετε αἷμα νὰ τὸ πίνω
ν' ἀγριεύω, νὰ στοιχειώνω ἐγώ!
Εἰρηνικὰ δίκαιο κομματί
μοιράζω, ναί, στὸ ζευγολάτη,
στὸν ναύτη, στὸν ἀμπελουργό.

«στὸν ξυλοκόπο, στὸν τσοπάνο,
στὸν κυνηγό. Καὶ παραπάνω,
μὲ τοῦ καιροῦ τὴν περασιά,
στὸν πρωτομάστορα τὸν Χτίστη
ὁποῦ νὰ θεμελιώσῃ ὀρκίστη
τὸ σπίτι καὶ τὴν ἐκκλησιά.

«Τί ἐπιθυμεῖ καθένας θά 'χει!
Γιατί νὰ πιάνεστε σὲ ἀμάχη,
νὰ πέφτετε σὲ φονικά;
Δὲ σᾶς χωράει τῆς γῆς ἡ σφαίρα;
Πᾶτε νὰ βγεῖτε καὶ πιὸ πέρα
στὰ χάη τὰ διαπλανητικά!

«Καταστροφή σας καὶ χαμό σας!
Ἄν ἔλειπε κι ὁ πόλεμός σας
κι ὁ ζῆλος ὁ διαστημικός,
ἂν μένατε πιστοὶ σ' ἐμένα
θὰ 'χατε στέρα κερδισμένα
εἰρήνη καὶ χαρὰ διαρκῶς.

«Τό 'χει ξεχάσει ὁ λογισμὸς σας·
μὰ ὁ ἀπωλεσθεὶς Παράδεισός σας
σ' ἐμένα βρίσκεται, ὄχι ἀλλοῦ!
Πάνω σ' ἐμὲ συσπειρωθεῖτε
ἂν θέλετε νὰ ζαναβρεῖτε
ἀξίες τοῦ Ὠραίου καὶ τοῦ Καλοῦ!

«Εἶμαι καὶ σᾶς μιλοῦ σὰν γέρος,
ὅμως δὲν μοῦ 'χει λείψει ὁ ἔρωσ
γιὰ τῆς ζωῆς τὴν προκοπή·
ἀλλὰ τὴν θέλω μετρημένη
βῆμα τὸ βῆμα νὰ προβαίνει
καὶ ξάστεροι νὰ 'ναι οἱ σκοποί.

«Σᾶς ξεγελάει, τὸ ξέρω, ὁ ἄλλος
πού, ἂν κ' εἶναι ὅσο κι ἐγὼ μεγάλος,
πολύ πιὸ γέρος εἶναι αὐτός.
Παρουσιάζεται σὰ νέος,
ὀρμητικὸς, σφοδρὸς, γενναῖος,
πιὸ ρέκτης καὶ πιὸ δυνατός!

«Μὲ πλημμυρίζει τίμιος πόνος!
Σᾶς ἔχει ζελογιάσει ὁ Χρόνος·
σᾶς ἔδесе μ' ἀεροτριχιά
κι ὄλους σᾶς ἔχει παρασύρει
στὸ θεότρελό του πανηγύρι,
στὴν ζέφρενή του τὴν τροχιά.

«'Απαρνηθεῖτε τὴν ταχύτη!
Ξαναζεστάνετε τὸ Σπίτι,
συγκεντρωθεῖτε στὸ Ναό!
Μὴν πᾶτε ἐσεῖς πρὸς τὴ Σελήνη!
'Αφῆστε νὰ ῥχετ' ἐδῶ ἐκείνη
νὰ μᾶς μιλάει γιὰ τὸν Θεό. . .

«'Εγὼ εἶμαι ὁ Τόπος! Εἶμαι ὁ Τόπος!
Δὲ θέλω βιαστικά, ὅπως-ὅπως,
νὰ σᾶς βολεύω κι ὅ,τι βγεῖ!
Θέλω, κι ἂν τ' ἄλλα ἔχουν ἀλλάξει,
νὰ σέβεστε τὴ Θεία Τάξη
καὶ τὴ Μητέρα σας τὴ Γῆ!»

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ

- «Θά σέ κόψω μὲ τὴ ρόδα
τῆς γοργῆς μου μηχανῆς»,
φώναζε μιὰ μέρα ἡ Μόδα
στὴν Παράδοση. Κανείς,
κι ἄς τὸ ἀκοῦσαν τόσα πλήθη,
μὰ κανείς, δὲ συγκινήθη!

Μόνο πιὸ μπροστά, πιὸ πέρα
μιὰ κοπέλα ροδαλὴ
στάθη κ' ἔκραζε: «Μητέρα!»
Τρέχει ἡ Μόδα, τὴ φιλεῖ,
καὶ τῆς λέει γλυκά: «Προχώρει,
ἀκριβὴ μου ἀρχοντοκόρη».

- Μὰ ἡ Παράδοση βγάζει ἄχνα:
— «Κόρη σου; ἀπὸ ποῦ κι ὠς ποῦ;
Βγῆκε ἀπ' τὰ δικά μου σπλάγχνα!
Καὶ ρωτᾶμε τὸν παπποῦ
νὰ δικάσει καὶ νὰ κρίνει
τίνος κόρη θὰ εἶναι ἐκεῖνη.»

Ὁ Παππούς ἀπ' τὶς νεφέλες,
σύννους καὶ βαρυαλγῆς
γιὰ τὰ λάθη, γιὰ τὶς τρέλες
τῶν θνητῶν ἐπὶ τῆς γῆς,
ὅπως σ' ὄλα τὰ σπουδαῖα,
ἔνευσε στὴν Ἰουδαία. . .

Ἐκραξε τὸν Σολομόντα
καὶ τὸν ἔστειλε στὴ γῆ
μὲ τ' ἀρχαῖα του προσόντα
ν' ἀνατρέξει ὡς τὴν πηγὴ
καὶ ν' ἀποφανθεῖ ὑπευθύνως,
ἢ κοπέλα κόρη τίνος;
(Τὶ δὲν τό'ξερε οὔτε ἐκεῖνος!)

Κράζει ὁ Σολομών τὴν κόρη:
«Πῶς σὲ λένε;» τὴ ρωτᾷ.
Δίχως νὰ σταθεῖ, ἐπροχώρει.
«Πρόδο», μόνο τοῦ ἀπαντᾷ,
κι ἄλλη προσοχὴ δὲ δίνει:
δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφήνει.

Πώς μπορεί νά τήν ἀμπόδα;
Κράζει και τις δυο μαζί
τήν Παράδοση, τή Μόδα
νά τοῦ δείξουν τὸ βυζί,
ἐπὶ τόπου νά κοιτάξει
ποιὰ τήν Πρόοδο εἶχε βυζάζει!

Τὰ μαλάζει· τρέχαν γάλα.
Μὲ φρικίαση κρυφῆ
παίρνει κι ἀπ' τις δυο μιὰ στάλα.
κάνει ἀνάλυση σοφῆ,
βρίσκει πὼς κ' οἱ δυο νταρντάνες
τῆ θηλάσανε σὰ μάνες.

«Θάειναι μιὰ παλιὰ ἱστορία.
εἶπε μὲ τὸ μέσα νοῦ,
καὶ θὰ ὀφείλεται στὸ Δία! . . .
Ἄς τὸ κρύψω τ' Οὐρανοῦ
κι ἄς πασχίσω μ' ἄλλο ἀγέρα
νά 'βρω τῆ σωστῆ μητέρα».

Ευεῖ τὸ γέρικο κεφάλι,
ἄλλο σόφισμα νὰ βρεῖ. . .
Μὰ δὲ βρίσκει, κι ἄντε πάλι
στὸ παλιό του ὑποχωρεῖ
λέγοντας πῶς, ἂν μπορέσει,
θὰ τὴν κόψει μέσ' στὴ μέση.

Τὰ κομμάτια θὰ ζυγιάσει
στὴν παλάτζα του αὐστηρά,
καὶ στὶς δυὸ θὰ τὰ μοιράσει
νὰ μὴν ἔχουνε παρά-
πονο, μὰ σωστὸ κ' οἱ δυὸ τους
νὰ ἔχουνε τὸ μερδικό τους. . .

Ἡ Παράδοση, μεγάλη
δείχνει ἀμέσως ταραχή:
«Ὁχι! Δὸς τὴνε στὴν ἄλλη!»
κράζει μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ.
«Κάλλιο νὰ τὴν ἔχει ἐκεῖνη
παρὰ ἀνάπηρη νὰ μείνει!»

«Παραπάλιωσες, βρέ Γέρο»,
λέει ἡ Μόδα γελαστά,
«καὶ τὸ κόλπο σου τὸ ξέρω!
Κόψε την, ἂν σοῦ βαστᾶ.
Καὶ σοῦ κάνω, ἂν θές, καὶ χάρη:
παίρνω πισινὸ ποδάρι!»

— «Τί ξαδιαντροπιὰ! Τί ἀγένεια!»
Ἐσυγχίστη ὁ Σολομῶν
καὶ τραβολογᾷ τὰ γένια
καὶ φωνάζει μὲ θυμόν:
«Πῶς προδίνεσαι, καημένη!
Δὲν τὴν ἔχεις γεννημένη!»

Τὴ φωνή του εὐθύς γλυκαίνει
τὴν Παράδοση καλεῖ:
«Ναί, τὴν ἔχεις γεννημένη! . . .
Μάνα νὰ εἶσαι πιὸ καλή,
καὶ τὴν κόρη σου νὰ τρέχεις
πιὸ κοντὰ νὰ τὴν προσέχεις!»

«Εἶν' τὰ λόγια σου μεγάλα
μὰ ἡ ἀνάγκη πιὸ τρανή:
Μοῦ λιγότεψε τὸ γάλα,
γιὰ τὴν κόρη μοῦ πονεῖ.
Παίρνω σὰν καλή της Μάνα
καὶ τὴ Μόδα παραμάννα !

— «Μὰ ἡ ξεμουαλισμένη ἐκείνη
θάρρος πῆρε μητρικὸ
κ' ἔχει, ἀλήθεια, παραγίνει,
Βασιλιά μου, τὸ κακό.
Φεύγει ἡ κόρη μου σαπέρα,
δὲ μὲ σέβεται ὡς Μητέρα.

«Κι ὡς τῆς κάνει ὅλες τὶς χάρες
πάντα ἡ Μόδα ἡ σουρλουλοῦ,
μυστικὲς μὲ τρῶν λαχτάρεις,
Βασιλιά μου, πρὸ πολλοῦ,
πὼς ἡ κόρη μου μιὰ μέρα
θὰ τὴν κάνει αὐτὴν Μητέρα !

«Όταν μείνουν μόνο οί δύο
τότε ό κόσμος, Βασιλιά,
θά γενεῖ τρελοκομεῖο
νά γελοῦν καί τά σκυλιά !
Πές τα καθαρά τοῦ Ὑψίστου
ἐσύ πού εἶσαι ὑπασπιστής του.»

«Κι ἄχ, ἂν δέν τά λάβει ὑπόψη,
ὡς τόν δούλεψα πιστῶς,
πές του νά ῥθει νά με κόψει
μέ τόν κεραυνό του αὐτός,
πρὶν με κόψει με τή ρόδα,
σά γριά μαγγούφα, ἡ Μόδα !»

Τά εἶπε ό Σολομών τοῦ Ὑψίστου.
Τούς μυχοῦς ταρακουῶ,
δίνει τόπο τῆς ὀργῆς του,
στήν Παράδοση μηνῶ
μέ αὐστηρότητα μεγάλη:
«Κάτσε αὐτοῦ πού σ' ἔχω βάλει !».

Κλείνεται στους λογισμούς του,
ἀναδεύει ἀστερισμούς,
κάνει λίγους, χάριν γούστου,
καταστρεφτικούς σεισμούς
καὶ γελᾷ μὲ τούς αἰῶνες
πού βαδίζουν σὰ χελῶνες. . .

Ἄπ' τὴν πιὸ ψηλὴ παγὸδα
τοῦ χρυσοῦ του παλατιοῦ,
ρίχνει μι' ἀστραπὴ στὴ Μόδα
μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ
καὶ τὴ βλέπει μέσ' στὰ νέφη,
ὅπως πάντα: νὰ ἐπιστρέφει . . .

Ξανακάθεται στὸ θρόνο
μὲ γαλήνη περισσή·
«Ἀδερφέ μου, λέει, στὸ Χρόνο
μεῖνε μου πιστὸς ἐσὺ
κι ἄσε τούς τρελοὺς ἀνθρώπους
νὰ μαλώνουν γιὰ τούς τόπους!»

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ . . .

Ἐπανάστασι, ἔχουν κάνει
τὰ καράβια στὸ λιμάνι,
καὶ μὴν ἔχοντας βολή
γι' ἄλληνε μεταβολή
ἀνταλλάξαν μονομιὰ
τὰ τιμόνια, τὰ πανιά. . .

Τὰ μικρὰ πῆραν μεγάλα
νὰ τρανέψουνε μιὰ στάλα !
Τὰ τρανὰ πῆραν μικρὰ
νὰ ἡσυχάσουν μιὰ φορά !
Μόλις τ' ἀνοιξαν τὰ πρῶτα
γιὰ νὰ πάρουν ἄλλη ρότα,

γύρισε τ' ἀπάνω-κάτω
καὶ βρεθήκανε στὸν πάτο !
Τὰ μεγάλα κι ἂν τ' ἀνοίγουν
δὲν μποροῦνε πιά νὰ φύγουν.
Ἄγαποῦν δὲν ἀγαποῦν
στὸ λιμάνι θὰ σαποῦν !

Κάθε βάρκα καὶ καράβι,
πρέπει νὰν τὸ καταλάβει
τὸ δικό του νὰ πονεῖ
τὸ τιμόνι, τὸ πανί,
καὶ νὰ μὴ ζηλεύει τ' ἄλλο
πιὸ μικρὸ γιὰ πιὸ μεγάλο!

ΙΕΝΑΡΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Στὰ λαγκάδια τοῦ βουνοῦ
εἶχαν γλώσσα κ' εἶχαν νοῦ
μιὰ φορά, ὄχι σήμερα,
τ' ἄγρια καὶ τὰ ἡμερα. . .
Μὴ τὰ ζῶα μόνο λές;
Τὰ δέντρα πολλές βολές!

ἝΑκουες βαλανιδιά
πῶλεγε στὴν καρυδιά:
— «Σὰν πολὺ μοῦ ἀρχόντεψες!
Νὰ ξεχάσεις κόντεψες
πούειμαστε ἀπὸ γέννησες
δὺο στενές συγγένησες! . . .

«Τὰ παιδιὰ μας — εἶναι ψέμα; —
δείχνουν πῶχουν ἴδιον αἷμα!»
— «Τὰ παιδιὰ μου; Τὰ καρύδια;
εἶν' μετὰ βαλάνια σου ἴδια;
Καὶ τ' ἀρχοντικό μου φύλλο;
Καὶ τὸ εὐγενικό μου ξύλο;

«Ποῦθε ὡς ποῦ συγγενολοί;
Εἶμαι ἀπὸ μεγάλο σόι,
κ' εἶσαι, ἄς σοῦ κακοφανεῖ,
ἀπὸ γέννα ταπεινή!
Στῆς γῆς ὅλης τίς Ἡπείρους
τρέφω ἀνθρώπους κι ὄχι χοίρους!

«Ὁ περίκλειστος καρπός μου
εἶναι ὁ ἀνώτερος τοῦ κόσμου!
Σὰν καλὴ νοικοκυρὰ
τὸν τυλίγω καθαρά
μ' ἓνα τσόφλι, μὲ μιὰ φλούδα,
φίλντισι ὅλα καὶ βελούδα!

«Βασιλιάς εἶμαι λοιπόν,
ὅλων τῶν ξηρῶν καρπῶν!
Ὁ κορμός μου ἂν δὲ γλιτώνει
τὸ τσεκούρι, τὸ πριόνι,
ὅμως πάλι ἐγὼ — συγγνώμη —
ἔχω ἓνα τρανὸ προνόμι:

«Δὲ μὲ σκίζ' ἡ χωριατιά
νὰ μὲ ρίξει στὴ φωτιά,
μὰ μὲ φέρνουνε στὴ Χώρα
μὲ πολλές τιμὲς καὶ δῶρα·
καὶ μὲ φικιάνουνε μὲ ἀγάπη
γιὰ τραπέζι, γιὰ ντουλάπι,

γιὰ σκαμνί, γιὰ πολυθρόνα,
πού κρατᾶνε στὸν αἰῶνα!
Ἡ ψυχὴ μου πάντα ζεῖ
μὲ τὸν ἄνθρωπο μαζί.»
Τῆς ἀπάντησε φαρδιά
κ' ἡ φτωχὴ βαλανιδιά:

- «Ὅσα λὲς σωστὰ τὰ βρίσκω,
μὰ στῆς γῆς ἐδῶ τὸ δίσκο
δὲν ἀλλάζει καὶ πολὺ
καθενὸς ἢ ἀποστολή. . .
Ἐσὺ τρέφεις τοὺς ἀνθρώπους,
πῶχουν κι ἄλλους τροφῆς τρόπους.

«Χοίρους τρέφω ἐγώ, ἀδερφή,
κ' εἶμαι ἡ πρώτη τους τροφή!
Τρῶνε οἱ χοῖροι βαλανίδια
κ' οἱ ἀνθρώποι σου χοιρίδια. . .
Στὴ ζωὴ, μιὰ ἐπιστροφή
εἶναι ἡ πείνα κ' ἡ τροφή. . .

«Κάθε πλάσμα της ὀφείλει
νὰ ξαναγενᾶ τὴν ὕλη. . .
"Ὅσο γιὰ τὰ ζύλα, ἐγώ,
ταπεινὰ σοῦ ὁμολογῶ,
προτιμῶ ἡ φωτιά νὰ παίξει
παρὰ νὰ γινῶ τραπέζι!

«Κάλλιο στάχτη ἓνα βραδάκι
παρὰ αἰῶνες τὸ σαράκι!»
Νά ποῦ ὁ λόγος ὠφελεῖ:
Σκέφτ' ἡ καρυδιὰ πολὺ·
ἔσκισε στὰ δυὸ τὴν τρίχα
μὲ τῆς ψυχᾶς τῆς τὴν ψύχα.

κ' ἐπειδὴ σὰν καρυδένια
ἔχει, ἀλήθεια, κάποια εὐγένεια,
εἶπεν: «Εἶσαι, ναί, καλὴ ἀδερφή,
ἀπὸ μένα πιὸ σοφὴ!
Τί πὸν κάνεις βαλανίδια;
Τί πὸν κάνω ἐγὼ καρύδια;

«Βλέπω τώρα μόνο πὼς
εἶν' παρόμοιος ὁ σκοπός.
Κάθε μιὰ μας μ' ἄλλους τρόπους
προμηθεύει τοὺς ἀνθρώπους,
πὸν κ' ἐκεῖνοι, βράδου, αὐγῆ,
προμηθεύουνε τὴ γῆ. . .

«Ἡ ζωὴ μας ὅλη οἰδίζει —
φαῦλος κύκλος πὸν γυρίζει. . .
Εὐτυχῆς ὅποιος μπορέσει
στὴ φωτιὰ νωρὶς νὰ πέσει. . .»

Ο ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ

Ψήλωσεν ὁ εὐκάλυπτός μας, ψήλωσε πολύ!
 Τῇ γῆ δὲ λογαριάζει, τὸν οὐρανὸ ἀπειλεῖ
 καὶ μέσ' στὸ περιβόλι δὲν κάνει ἄλλες δουλιές
 παρὰ νὰ ἰσκιώνει μόνο, μηλιές, πορτοκαλιές. . .
 Τινάζει τὸν ἀνθὸ τους μὲ μιὰ κατεβασιά,
 ἀφήνει τὸν καρπὸ τους ἄγουρο ἀπ' τῆ δροσιὰ

καὶ μηδὰ κάνει κάλλιο, μὰ πῶς νὰ μὴν τὸ πῶ,
 κὰν ὄμορφο λουλούδι, κὰν χρήσιμο καρπὸ;
 Τοῦ κάκου τ' ἄλλα δέντρα νὰ ἰδοῦνε προκοπή.
 Κ' εἶπε ὁ περιβολάρχης: «Ναί, πρέπει νὰ κοπεῖ!
 Συμφέρει νὰ τὸν δώσω στοὺς ναυτικούς κατάρτι,
 μὰ θά' ρθουν νὰ τὸν κόψουν πέρα κατὰ τὸν Μάρτη.»

- Ἦρθαν μὲ τὰ πριόνια, κ' ἦρθαν μὲ τὶς τριχιές
 νὰ μὴ χαλάσουν δέντρα, πῆγαν μὲ προσοχές.
- «Γιατί μὲ κόβεις, πές μου, ἔτσι στὰ κουτουρού;»
 μίλησε ὁ εὐκάλυπτός μας κ' εἶπε τοῦ κηπουροῦ.
 - «Τί νὰ σοῦ κάμω, φίλε, ὅσο κι ἂν σ' ἀγαπῶ,
 μηδὲ λουλούδι βλέπω ποτέ. μηδὲ καρπὸ,

- καὶ μάλιστα μοῦ βλάφτεις τ' ἄλλα μικρὰ κλαριά
 ποὺ κάνουν τόσα φροῦτα κάθε καλοκαιριά.»
- «Μᾶς βλάφτει, ναί!» φωνάζαν μὲ ὀλάνθιστες λαλιές
 πολλὰ τριγύρω δέντρα, μηλιές, πορτοκαλιές. . .
- «Σᾶς βλάφτω; —εἶπε ὁ γέρος· «σὰν πέσω καταγῆς
 θὰ μάθετε τί ἀξίζω! Πριόνι μὴν ἀργεῖς!»

Μὲ ἥρωικὴν ἀπάθεια, μὲ ἀπίστευτὴ ἀπονιὰ
 δέχεται τὸ κορμί του τὴν κάθε πριονιά.
 Καὶ χράπ! κάποια στιγμούλα τοῦ κόβεται ἡ ψυχὴ.
 Τοῦ κάκου τόσες ἔγνοιες καὶ τόση προσοχή!
 Ποῦ νὰ κρατήσουν τέτοιον τιτάνα δυὸ τριχιές!
 Μηλιές, πορτοκαλίτσες τσακίζονται οἱ φτωχές!

- Καὶ κλαῖνε καὶ ξεσπάζουν σὲ ἀκράτητους λυγμούς
 μὲ συντριμμένους κλάδους, μὲ ἀνάπηρους κορμούς.
 Κλαίει κι ὁ περιβολάρης χωρὶς ἀνασαμιὰ
- «Ἄλιμονό μου πόση μοῦ κάνατε ζημιὰ!»
- Κι ὁ εὐκάλυπτος πρὶν σβήσει μὲ τὴ στερνὴ λέει φόρα:
 — «πὼς ἄξιζα, ἔχεις μάθει, πολλὰ σου καρποφόρα!»

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ...

Ἔπεσε στὸ λόγγο πάλι
γκρίνια κι ὄχλητα μεγάλη.
Κάθε ζῶο μικρὸ μεγάλο
πάει νὰ χάψει τῶνα τ' ἄλλο!

Τρῶν τοὺς Λύκους τὰ Λιοντάρια.
Τρῶνε τοὺς Ἀσβούς οἱ Λύκοι. . .

— «Φαγωθεῖτε, παλικάρια»
τοὺς φωνάζει τὸ σκουλήκι.

— «Φαγωθεῖτε! Περιμένω
δίχως στὸν καβγὰ νὰ μπαίνω,
νικητῆς ποιὸς θ' ἀπομείνει
νὰ τὸν φάω ἐγὼ μὲ εἰρήνη!»

ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἔχουμε γιορτὴ καὶ σκόλη
σήμερα στὸ περιβόλι:
ἀπεργοῦν οἱ ἐργάτες ὅλοι
καὶ ζητᾶνε πληρωμὴ
νὰ χορταίνουν τὸ ψωμί!

Τ' ἄκουσαν οἱ πεταλοῦδες
μὲ τὶς βελουδένιες κοῦδες
καὶ μὲ λέξεις λένε φροῦδες:
— Εἶναι ζήτημα τιμῆς!
Θ' ἀπεργήσουμε κ' ἐμεῖς!

Ξαφνιστήκανε οἱ ἐργάτες
μὲ τὶς κουρασμένες πλάτες
καὶ σὰν βέροισιν ἀριστοκράτες,
δίχως νὰ τοὺς ποῦν μιλιὰ,
ζαναπιάσανε δουλειὰ!

ΛΙΣΙΟΛΟΞΙΑ

Στῆς ἀυλῆς τὸ κυπαρίσσι
μὲ χαρούμενο μεθύσι
«Τσίου-τσίου-τσίου-λί!»
κελαηδοῦσ' ἓνα πουλί.

- «Τί λαλεῖς; τοῦ λέει μιὰ γάτα·
νὰ μοῦ ξηγηθεῖς, σταμάτα!
Ποῦ τὴ βρῖσκεις, βρὲ πουλί,
τὴν χαρά σου τὴν τρελή;»
- «Ζῶ στὸν κόσμο εὐτυχισμένο
καὶ ποτέ μου δὲν πεθαίνω!
Τσίου-τσίου-τσίου-λί!»
ἀποκρίθη τὸ πουλί.
- «Δὲν πεθαίνεις;» Χράπ, τοῦ κάνει
καὶ στὰ δόντια της τὸ πιάνει.
- «Δὲν πεθαίνω! Τσίου-λί!»
σπαρταροῦσε τὸ πουλί.

Γλύφει ἡ γάτα τὸ μουστάκι
μὰ κι ἀκόμα τὸ πουλάκι,
«τσίου-τσίου! τσίου - λί,
δὲν ἐπέθανα», λαλεῖ. . .

ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΠΟ

Στοῦ περβολιοῦ τῆ συντροφιά
τρέχει ἄσκοπα μιὰ βρύση.
Μονάχα γιὰ τὴν ὁμορφιά
τὴν ἔχουν καλοχτίσει.

Βλέπει τὸ αὐλάκι τῆς πηγῆς
δεξιὰ-ζεβὰ νὰ τρέχει
κι ὅλες τὶς ρίζες μέσ' στὴ γῆς
προσεχτικὰ νὰ βρέχει,

καὶ μὲ ἀπορία τὸ ρωτᾷ:

- «Τί κάνεις δὲ γνωρίζω!»
- «Τί κάνω; αὐτὸ τῆς ἀπαντᾷ,
Ποτίζω!

- «Μὰ ἐσύ τί κάνεις, ἀδερφή,
τῆς λέει, δὲν τὸ κατέχω. . .»
- «Μιὰ Μοίρα ἔχω κ' ἐγὼ κρυφή,
χωρὶς σκοπὸ νὰ τρέχω. . .»

ΛΕΩΝΑΣ ΚΑΙ ΤΙΜΟΝΙ

Ἔτυχε, εὐρέθη μοναχὸς
μιὰ μέρα ἕνας καρροτροχὸς
καὶ σκέφτηκε ἐπιμόνως:
—« Ἀχρηστος ποῦ εἶμαι μόνος!

« Ἄν σμίξουμε μαζί δυὸ-τρεῖς,
συγκράτησέ μας ἂν μπορεῖς!
Τέσσερες ἔνωμένοι
δική μας ἡ Οἰκουμένη!

« Μὰ πάλι τίποτα οἱ τροχοὶ
δὲν κάνουμ' ἔτσι μοναχοί,
ἂν δὲν μᾶς ἀνταμώνει
ἄξονας καὶ τιμόνι!»

ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Κάτασπρη μιὰ Πεταλούδα
ἀπὸ ἀνθὸ σὲ ἀνθὸ πετᾶ,
τὰ φτερά της τὰ βελούδα
τρεμοσεῖ καὶ χαιρετᾶ.

Χαιρετᾶ ψηλὰ τὸν Ἥλιο,
τῆς ζωῆς μας τὴν πηγῆ,
κι ὅλο κάτου τὸ βασίλειο,
ποὺ ἀναδεύεται στὴ Γῆ.

Ἄγρια κ' ἡμερα τὰ ζῶα,
τὴν ἀνθρώπινη φυλή,
τὰ παιδάκια πούειναι ἀθῶα,
κι ἄς τὴν κυνηγοῦν πολὺ. . .

Χαιρετᾶ κ' ἓνα Γουρούνι,
ποὺ στὸ βοῦρκο βουλιαχτὸ
χώνει μέσα τὸ πηγούνι
καὶ ρουφάει ὅ,τι ἐκλεχτό.

Μὲ τὶς δυὸ μικρὲς κεραῖες,
πῶχουν δύναμη κρυφή,
στὸ Γουρούνι εὐχὲς ὠραῖες
ραδιοτηλεγραφεῖ.

καὶ τοῦ λέει στὸ μήνυμά της:
— «Τί ἄρμονία! Τί ὁμορφιά!
Τῆς ζωῆς κ' ἐσὺ διαβάτης
γλέντησέ την πιὸ βαθιά».

— «Ἄμυαλό μου πεταλούδι,
ἀπαντάει τὸ πονηρό,
χώνω πάντα τὸ μουσοῦδι
ὅσο πιὸ βαθιά μπορῶ!

«Κι ὅλο τρώω καὶ δὲ χορταίνω·
κι ἀπορῶ μ' ἐσὲ πολὺ,
ποὺ σὲ βλέπω εὐτυχισμένο
μ' ἓνα στοὺς ἀνθούς φιλί. . .»

— «Δὲν εἶν' τὸ φαγάκι μόνο
ποὺ σὲ κάνει νὰ εὐτυχεῖς. . .
Εἶναι, τοῦ εἶπε αὐτὴ μὲ πόνο,
κ' ἡ ἀναγάλλια τῆς ψυχῆς!

«Μή, κλεισμένο στο κουμάσι,
θρέφεις μόνο τὸ κορμί!
Ἄσ' τὸ νοῦ νὰ δοκιμάσει
τῆς ψυχῆς σου τὴν ὀρμή. . .

«Νὰ χορταίνεις μὲ τὸ λίγο·
νὰ πετᾷς χωρὶς φτερά,
ἀδελφούλη, νὰ σὲ σμίγω
στὴν ὑπέρκοσμη χαρά. . .»

Μ' ἓνα χάχανο μεγάλο
τὸ Γουρούνι ἀντιβοεῖ:
— «Τὸ φαγὶ καὶ τίποτε ἄλλο
ὁμορφαίνει τὴ ζωή. . .

«Μὲ τὰ χίλια σου παιχνίδια
στὸν ἀγέρα, στοὺς ἀνθούς,
ἄχρηστ' εἶσαι καὶ στὴν ἴδια
καὶ στοὺς ἄλλους ἀδερφούς. . .

«Οὔτ' ἐσύ χορταίνεις γλύκα
τῆς ζωῆς ἀληθινή·
οὔτε ἀφήνεις πίσω προίκα
νὰ χορταίνουν οἱ στερνοί. . .

«Σοῦ χαρίζω τὰ παιχνίδια,
τίς ὑπέρκοσμες χαρές·
φτάνει νά'χω βαλανίδια,
πεπονόφλουδες χλωρές,

«σάπια φροῦτα, κολοκύθια
καὶ χυλὸ στὸ πιτερό!
Νά την τῆς ζωῆς ἡ ἀλήθεια
καὶ τὸ χρέος τὸ ἱερό! . .

«Στῆς γραφῆς, τὸ κάτω-κάτω,
λέει ὁ πραχτικός μου νοῦς,
πὼς κ' ἐγὼ θὰ πάω χορτάτο
θὰ χορτάσω κι ἄλλουνοῦς! . .»

Εἶπε ἡ Πεταλούδα: — «Θεέ μου,
πὼς μιλεῖ ἓνας ἀδερφός!»
Καὶ μὲ τὴν πνοή τοῦ ἀνέμου
χάθηκε μέσ' τ' ἄυλο Φῶς!

ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ

Μιά σερπετή κολοκυθιά,
μεγαλοκολοκύθω,
ξεπέρασε στην ξιपाσιά
τὸ λόγο καὶ τὸ μύθο!

Πιστεύει, καὶ μαζί μ' αὐτή
τὰ χαζοκολοκύθια,
πὼς ὅλ' ἡ γῆς πὺν περπατεῖ
δική της εἶναι, ἀλήθεια!

Ἐπλώθηκε συρτὰ-συρτὰ
στὸ νοτισμένο χῶμα,
πολλὰ καβάλησε σπαρτὰ
καὶ δὲ χορταίνει ἀκόμα.

Στὸ φράχτη τοῦ περιβολιοῦ
μιὰ φουντωτὴ τσουκνίδα
χαιρότανε κι αὐτὴ τοῦ ἡλιοῦ
τὴ χαρισμένη ἀχτίδα.

- «Φύγε, τῆς λέει, ἀπὸ μπροστά!
Θέλω οἱ χρυσοὶ μου κλῶνοι
ν' ἀνέβουνε καμαρωτὰ
στοῦ φράχτη τὸ μπαλκόνι!»
- «Καὶ δὲ μοῦ λές, σὰν ποιά εἶσ' ἐσύ,
πού δρόμο θὰ σοῦ ἀνοίξω;
Ἄς ῥθοῦν οἱ κλῶνοι σου οἱ χρυσοὶ
καὶ ξέρω νὰ τοὺς πνίξω!»
- «Τολμᾷς ἐσὺ ν' ἀντιμιλᾷς,
παλιόχορτο, σ' ἐμένα,
πού εἶσ' ἓνας ἄχρηστος μπελάς
χωρὶς σκοπὸ κανένα;»
- «Ἄμ' ἔχω ἓνα σκοπὸ κ' ἐγώ. . .
τῆς ἀπαντᾷ ἡ τσουκνίδα:
τίς κοῦτρες νὰ γιατρολογῶ
πού βγάζουν πιτυρίδα!»

Ο ΓΑΛΟΣ ΣΤΟ ΚΟΤΕΤΣΙ

Τί μεγάλη συμφορά!
Ήταν όλα μιὰ χαρά
στοῦ σπιτιοῦ μας τὸ κοτέτσι.
Τώρα ἐγέναν ἔτσι κ' ἔτσι:

Εἶχαν κότες, πετεινοὶ
τῆ δική τους τῆ φωνή.
Μὰ κ' οἱ πάπιες, μὰ κ' οἱ χῆνες
τῆ δική τους πάλι ἐκεῖνες.

«Κὰ-κὰ-κὰ!» καὶ «Κὶ-κὶ-κί!»
«Πὶ-πὶ-πί!» καὶ «Χὶ-χὶ-χί!»
Τὸ φαγάκι τους ζητοῦσαν
καὶ στὴ λούμπα ξεδιψοῦσαν. . .

Τί μᾶς ἤρθε, ὁμολογῶ,
δὲν τὸ ξέρω μήτ' ἐγώ,
νὰ τοὺς φέρουμ' ἓνα Γάλο
κ' ἔγινε κακὸ μεγάλο!

Τὸν ἐβλέπανε ψηλὸ
μὲ λειρὶ παχύ, διπλό,
τὸν κοιτάζαν νὰ φουσκώνει
καὶ ν' ἀρχοντοκαμαρώνει.

Τὸν ἀκούγανε «γλού, γλού»
νὰ φωνάζει κάπου ἄλλοῦ.
Τί νὰ τοῦ πρωτοθαυμάσουν;
Σ' ὅλα θέλουν νὰν τοῦ μοιάσουν!

Κι ἄχ! Μὲ πόση ταραχὴ
κάνουν ἀπ' τὴ γλώσσ' ἀρχή!
Δὲ λαλοῦν, δὲν κακαρίζουν
«πὶ» καὶ «φὶ» δὲν ξεχωρίζουν.

Κουτουροῦ καὶ τουρλουλοῦ
κάνουν ὅλα τους «γλού, γλού»
Κ' ἔχουνε χαρὰ μεγάλη
ὅτι τάχα ἐγίναν γάλοι!

Τί δυστύχημα! . . Πολὺ
μᾶς ἀσχήμενε ἡ αὐλή.
Πούειναι οἱ ὁμορφιῆς οἱ πρῶτες
πούειχαμε τὶς κότες-κότες! . .

ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΑΣ

Ὁ μέγας Χρυσομπούρμπουλας,
πὼ'χει πολὺ καμάρι,
πέρα στὸν κάμπο μάλωσε
μὲ κάποιον σαλιγκάρι:

— «Τρύπωσε στὸ καβούκι σου,
τοῦ λέει, βρωμοσαλιάρη,
κι ἄσε τὸν τόπο λεύτερο
σ' ἐμὲ τὸν καβαλλάρη,

«πὼ'χω φτερό ἀπὸ μάλαμα
κι ἀπὸ χαλκὸ ποδάρι
κι ὅπου διαβῶ κι ὅπου σταθῶ
στολίζω τὸ χορτάρι.

«Δὲν τὸ βρωμίζω ἀπρόσεχτα
σὰν τὸ δικό σου ἀχνάρι,
σαλίγκαρε, μαλίγκαρε,
μυξὴ καὶ συχασιάρη!»

Κ' εἶπε ὁ φτωχὸς σαλίγκαρος:

— «Καλό μου παλικάρι,
κ' ἐσύ μὲ τὰ χρυσόφτερα,
κ' ἐγὼ μὲ τὸ σαμάρι,

«τὴν ἴδια Μοίρα σέρνουμε,
πάνω στὴ γῆ, ζευγάρι. . .
Κι οὐτ' ἔχει ἕνας στὸν ἄλλονε
νὰ δώσει καὶ νὰ πάρει,

«γιατί δὲ μοιραζόμαστε
τὸ ζαῖρέ, γκρινιάρη
μόν' τρῶμε, ὅπως ὀρίστηκεν
ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὴ χάρη,

ἐσύ ξερὰ κοπρίσματα
κ' ἐγὼ γλωρὸ βλαστάρη!»

ΜΗΟΣΤΑΝΟΜΑΧΙΑ

- Ὁ καιρὸς ἔχει ζεστάνει
καὶ νευριάζει τὸ μποστάνι.
Πέφτουν σὲ ξερὴ διχόνοια
τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια:
- «Εἴμαστε ὅλα πιὸ μεγάλα!»
- «Σὰ δὲ ντρέπεστε μιὰ στάλα!»
- «Εἴμαστε τριανταφυλλένια!»
- «Σάμπως ἔχετε ἄλλην ἔγνοια;»
- «Δὲ σᾶς μοιάζουμε, χλεμπόνες!»
- «Μᾶς δοξάζουν ἀπὸ αἰῶνες,
κι ἄνευ οἴνου ἀκράτου, πάθος
φέρνουμε! Δὲν εἶναι λάθος.
Κι ἐσεῖς φέρνετε, σκοτούρα,
τίποτε ἄλλο, μόνον. . . οὔρα!
- «Τί βρωμόλογα τοῦ ἀέρος,
πού ξεφεύγει ἀπ' τ' ἄλλο μέρος
καὶ ποτέ του δὲ γλιτώνει
ὅποιος ἔφαγε πεπόνι!»
- «Μᾶς κρατᾶτε τόσο χόλο
γιὰ τὸ σοβαρό μας ρόλο!
Ὅλη τῆς ζωῆς ἡ πάλη,
πού τραβοῦν μικροὶ-μεγάλοι.

- είναι ποιός θά ρίξει — σφάλλω; —
 πεπονόφλουδα στὸν ἄλλο!»
- «Μωρὲ μπράβο περηφάνια!
 Θεὸς νὰ εἶπεῖς πὼς τὰ μποστάνια
 ἔχουν γίνει — λόζες φροῦδες —
 μόνο γιὰ νὰ βγάλουν φλοῦδες;
- Δὲ σοῦ κόβει κ' ἦταν πρέπον
 νὰ σὲ βγάλουν. . . ὕδροπέπων!»
- «Πάψε πιά, βρωμο-χλεμπόνα!»
- «Ἐγὼ ζῶ καὶ τὸ χειμώνα.
 Ἄλλὰ ἐσένα φαντασμένε,
 πῶς χειμωνικὸ σὲ λένε;»
- «Θέλει ἀρέσω στοὺς ἀνθρώπους
 πὸ μὲ λέν μὲ τόσοις τρόπους!»
- «Ναί, πολὺ! Γι' αὐτό, ἀναγούλα,
 σὲ πουλᾶνε μὲ τὴ βούλα!»
- Ἄκουσε τὸ νταβατούρι
 ἀπ' τὴν ἄκρη του τὸ ἀγγούρι,
 ἀναμίχτη στὸν καβγά τους
 καὶ τοὺς κάθισε στ' αὐγά τους:
- «Ἐλα δά! Κ' ἐσέ, πεπόνι,
 ὁ μανάβης σὲ βουλώνει!
 Μόνο ἐγὼ, ἐδῶ πὸ τὰ λέμε,
 ὅπως φύτρωσα πουλιέμαι!
 Κίβδηλο κι ἀπὸ τὴ Μοίρα

ἔχετε τὸ χαρακτήρα.

”Ἄλλοτε εἶστε μελωμένα
κι ἄλλοτε. . . μοιάζετε ἐμένα!

”Ἦγουν μὲ δυὸ λέξεις μόνες,
εἶστε λίγο ἀπατεῶνες,
κι ὡς δὲν ἔχουν σιγουράδα
στὴ δική σας νοστιμάδα,
ἔχουν δίκιο, οὔλα κι οὔλα,
νά σᾶς παίρνουν μὲ τὴ βούλα!
Μόνο ἐγώ, στραβὸ στὴ μούρη,
τοὺς ἐπρόσθεσε τὸ ἀγγούρι.

ἴσον ἔχω χαρακτήρα
κ’ εἶμαι τίμιο, δίχως φύρα!
Δὲν γνωρίζω ἔτσι κ’ ἔτσι,
εἶμαι πάντα καστραβέτσι.»

Τὸ χειμωνικὸ θυμώνει:

— «Μὴν τοῦ ἀπαντᾶς, πεπόνι!»

Τὸ πεπόνι πάλι σκούζει:

— «Μὴν τοῦ ἀπαντᾶς, καρπούζι.»

— «Χά, χά, χά! γελάει τ’ ἀγγούρι,

σᾶς τὴν ἔτριψα τὴ μούρη!

Θέτε νά ’στε μονιασμένα;

μοιάστε σ’ ὅλα σας μ’ ἐμένα:

ὅποιος τρώει νά μὴν τὸ νιώνει

ἂν καρπούζι, ἂν πεπόνι!»

ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

‘Ο Λαγός με τή Χελώνα
τὰ συμφώνησαν στὸ γόνα,
καὶ ξεκίνησαν πεζοὶ
στὸν περίπατο μαζί.

‘Η Χελώνα γιὰ τὴν τάξη
ἐκατέβηκε ἀπ’ τ’ ἀμάξι
κ’ ἔβγαλε ὁ Λαγὸς ἀβρὰ
ἀπ’ τὰ πόδια τὰ φτερά.

Μά, ὅπως ξέρετε, ἡ συνήθεια
εἶναι ἢ πιὸ μεγάλη ἀλήθεια.
Τὴν ἀρνιέσαι καὶ τὴ σπᾶς
μὰ στὴν ἄλλην ἄκρη πᾶς!

Τὸ Λαγὸ γιὰ νὰ προσέχει
ἡ Χελώνα παρατρέχει,
καὶ γιὰ νὰ προσέχει αὐτὴ
ὁ Λαγὸς ἀργοπατεῖ. . .

— «Όχι δὰ καὶ τόσο νάζι,
ἢ Χελώνα τοῦ φωνάζει.
"Ἄνοιξε περπατησιὰ
τώρα πὼ 'χουμε δροσιὰ!»

Κι ὁ Λαγὸς τῆς λέει ἀπάνω:
— «Ὅπως τρέχεις δὲ σὲ φτάνω!
Κάμε βῆμα σημειωτὸ
γιατὶ ἀλιῶς σ' ἀπαρατῶ!»

Μὴ μπορώντας νὰ ταιριάξει
ζαναχώθηκε στ' ἀμάξι
ἢ Χελώνα τὸ βραδί,
στὸ καβούκι δηλαδή.

Κι ὁ Λαγὸς χωρὶς ἐμπόδια
ἔβγαλε φτερὰ στά πόδια,
καὶ ξανάγινε μπουχὸς
μέσ' στὸ λόγγο μοναχός.

ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ! ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ!

- «Κουκουρίκου! Κουκουρίκου!»
στήν αὐλή τοῦ Κύρ-’Αντρίκου
ἄσπρος Κόκοτος λαλεῖ
καὶ τὴ νύχτα καταλεῖ.

- «Κουκουρίκου! Κουκουρίκου!»
στήν αὐλή τοῦ Κύρ-’Αντρίκου
ἄσπρος Κόκοτος λαλεῖ
τὴν αὐγούλα προσκαλεῖ.

- «Κουκουρίκου! Κουκουρίκου!»
στήν αὐλή τοῦ Κύρ-’Αντρίκου
ἄσπρος Κόκοτος λαλεῖ
φτάνει ὁ ἥλιος στήν αὐλή!

- «Βλέπετε, τοὺς λέει μ’ ἀγέρα,
πὺ σᾶς ἔφερα τὴ Μέρα;
Μπρός! Τινάζτε τὰ φτερά
παρδαλά μου κοτερά,

«Καὶ τσιμπεῖστε καὶ βοσκεῖστε,
καὶ μὲ κέφι κακαρίστε.
Τί σᾶς ἔφερα — Σό! Σό!
στὸν αἰῶνα τὸ χρυσό!»

Εἶχε ἀπ' τῆ χαρὰ μεθύσει
καὶ πιστέψει δίχως κρίση
πὼς ἡ μέρα ποὺ περνᾷ
θὰ' μενε παντοτινά!

Μὰ σὰν πῆρε νὰ βραδιάζει
τὸ λειρί του κατεβάζει
καὶ τοῦ κόβεται ἡ φωνή·
ἔτσι πάντα οἱ πετεινοί. . .

Μέσα στὸ κοτέτσι τώρα
ἔχει φόβο κ' ἔχει μόρα
μὴν ἡ νύχτα ποὺ ἀρχινᾷ
μείνει αὐτὴ παντοτινά. . .

Μὰ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξει
μήπως καὶ ξαναφωνάξει:
«σκάσει ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ αὐγὸ
σᾶς τὸν γέννησα ἐγώ.»

— «Κουκουρίκου ! Κουκουρίκου !»
στήν αὐλή τοῦ Κύρ-’Αντρίκου
ἄσπρος Κόκοτος λαλεῖ. . .
Τί μᾶς φταίει ἓνα πουλί,

ὅταν κι ἄνθρωποι μεγάλοι
μὲ χοντρότερο κεφάλι,
ἔχουν τὸ μυαλὸ φτηνὸ
σὰν τὸν ἄσπρο πετεινό;

ΣΚΑΜΝΙΑΣ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Εἶπε ἡ Λεύκα στὴ Σκαμνιά,
ὅπου ἔζοῦσαν γειτονιά:

— «Σοῦ ζηλεύω τὶς κλαμοῦρες
ποὺ εἶναι φορτωμένες μοῦρες!»

Κ' ἡ Σκαμνιά τῆς ἀποκρίθη
μὲ παράπονο στὰ στήθη:

— «Δὲ μὲ βλέπεις, Χριστιανή,
πόσο ἡ ψύχα μου πονεῖ;

«Ἄν ἀνθίζω κι ἂν καρπίζω,
δὲ μοῦ λές σὰν τί κερδίζω;
Ἄνεβαίνουν τὰ παιδιὰ
καὶ μοῦ σπᾶνε τὰ κλαδιά!

«Τὰ παιδιὰ σὰν ξεμακραίνουν,
τὰ πουλάκια κατεβαίνουν·
τρῶνε, ἀφήνουν κοτσιλιές
μὰ δὲ χτίζουνε φωλιές!

«Κάλλιο ἐσύ! Καρπὸ δὲν ἔχεις·
τέτοιον κίντυνο δὲν τρέχεις.
Ζεῖς μὲ τὰ πουλάκια μόνο
δίχως ἔγνοια, δίχως πόνο! . . .»

ΕΘΝΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ

Θὰ σᾶς πῶ ἓνα παραμῦθι
πῶ ᾿γινε στ' ἀληθινά:
Κυνηγὸς ἀποκοιμήθη
στὸ καρτέρι του καὶ νά

πρόβαλε ὁ Λαγὸς παρέκει
νά βοσκήσει ὅπως τὰ χτές,
βλέπει ἀντίκρου τὸ ντουφέκι
καὶ τὶς μπουῦκες του ἀνοιχτές.

Μπράφ! πηδάει γιὰ νὰ ξεφύγει,
μὰ ὡς δὲν εἶχε ἄλλη μεριά,
τὰ ποδάρια του τυλίγει
στοῦ δικάνου τὰ λουριά.

καὶ τὸ παίρνει ὅλο μαζί του! . . .
Ἄξαφνιέται ὁ Κυνηγὸς
βλέποντας τὸ πῶς — ντροπή του! —
τὸν ξαρμάτωσε ὁ Λαγός!

Ψάχνει νά βρει τὸ ντουφέκι.
(ἦτανε κατωφεριά)
κι ἀπὸ τῶνα στ' ἄλλο στέκι
χάθηκε μέσ' στὰ κλαριά!

Ἄν τὸ μάθαν δὲ βεβαιώνω
γύρω οἱ ἄλλοι κυνηγοί.
Τοῦτο ἐγὼ μαντεύω μόνο
πὼς τὸ μάθαν οἱ Λαγοί.

Στὸ πεδίο τῆς μάχης δράμαν
ἀπ' τὰ πέρατα τῆς Γῆς.
αὐτοψία στὸν τόπο κάμαν:
εἶδαν τ' ὄπλο καταγῆς,

εἶδαν τὸ Λαγὸ ματαίως
ἀπ' τὸν τρόμο νὰ σπαρτάρει
καὶ τὸν ἔβγαλαν δικαίως
ἐθνικό τους παλικάρι!

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Λύκος ἔπεσε στή στάνη
καὶ νὰ κόβει δὲν προφτάνει
μὲ ἀσυγκίνητη ἀπονιά,
τὰ κατσίκια καὶ τ' ἀρνιά.

Κάποιο ἀρνάκι τὸ καημένο,
μέσ' στὸ θάμνο τρυπωμένο,
ζέφυγε μὲ ἀπελπισιά,
κ' ἔφτασε στή δημοσιά.

Ἄνθρωπο μακριὰ διακρίνει
καὶ τὸ βῆμα του ταχύνει·
πάει κοντά, τὸν χαιρετᾷ
καὶ τοῦ λέει θαρρετά:

— «Γλίτωσέ με ἀπὸ τὸ λύκο
κι ὅσο ζῶ σ' ἐσέ θ' ἀνήκω·
θὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ,
θὰ σοῦ δίνω καὶ μαλλί!»

Μὰ καθόλου δὲν τοῦ κραίνει
μόνο πιάνει καὶ τὸ δένει.
Τὸν ρωτάει: — «Ποῦ θὰ μὲ πᾶς;
πές μου, ἐκεῖ θὰ μ' ἀγαπᾶς;»

Ἔτυχε νὰ εἶναι χασάπης
κι ἄλλη ἰδέα τῆς ἀγάπης
εἶχε γιὰ τ' ἀρνάκι αὐτός! . . .
Ὁ ἐπίλογος γνωστός. . .

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Μιά μικρή Μανταρινιά,
φορτωμένη μανταρίνια,
τή ζηλεύουν πού είναι νιά,
καί τήν ἄρχισαν στή γκρίνια

δυο μεγάλες Μεσπουλιές,
πού ἔχουν μπεῖ στή Γερουσία,
κι ὅλο κάνουν ζαβολιές
καί καρπούς χωρίς οὐσία!

Τήν ἰσκιώνουνε βαριά
μὴ στὸν ἥλιο ἀναστενάξει·
κατεβάζουν τὸ βοριά
τὸν ἀνθὸ της νὰ τινάξει.

Τὰ μυρίστη ὁ κηπουρὸς
καί μιὰ μέρα ὑγρὴ καί γκρίζα
τὸ τσεκούρι βάζει ἔμπρὸς
νὰ τίς κόψει ἀπὸ τὴ ρίζα!

Μὰ ἡ μικρὴ Μανταρινιά
τοῦ φωνάζει λυπημένα:
— «Νὰ ἡσυχάσ' ἡ γειτονιά,
ἄσε αὐτές, καὶ κόψ' ἐμένα!»

Στένει ὁ κηπουρὸς αὐτὶ
καί. . . «δὲν τό'ξερα», λέει μόνα,
«ὅτι ζοῦν τέτοιοι κουτοὶ
καὶ στὸν σημερινὸν αἰῶνα!»

Η ΣΟΦΗ ΝΕΡΑΝΤΖΙΑ

Πορτοκαλιές, μανταρινιές,
φράπες, κιτριές και λεμονιές,
στήσαν πόλεμο κι άμάχη
τά πρωτεΐα ποιά τους τά 'χει!
Δείχνουν άνθη, δείχνουν φύλλα
και γλυκάδα και ξυνίλα.
Κάθε μιá λέει τά δικά της,
και σαστίζει ό παραστάτης.

Μόνο ή Νεραντζιά δέν κραίνει
κ' ή σιωπή της τή βαραίνει.
"Όμως θά τους πεϊ μιá μέρα:
— «Όλες μ' έχετε μητέρα!
"Αν σ' έμέ δέν κεντρωθεΐτε
προκοπή σας δέ θά ιδεΐτε!

«Όυτε τ' άνθη μου θαυμάζουν,
ούτε τόν καρπό συνάζουν,
άλλά μόνο έγώ με σθένος
συγκρατῶ γερό τó γένος,
και στή γῆς προσφέρω αιώνια,
πορτοκάλια και λεμόνια!
'Ο άνθος μου κι ό καρπός μου
είναι άπ' τους γονεΐς του κόσμου!»

Η ΠΟΥΛΑΔΑ Η ΠΑΡΛΑΛΗ

Σκανδαλίστηκαν οί κότες·
στην ἀρχαία μας αὐλή
ἔβγαλε καινούργιες νότες
μιὰ Πουλάδα παρδαλή!

Λέει πῶς ἔγινε μοντέρνα·
μακιγιάρει τὸ λειρί,
κάνει πεντικιούρ στὴ φτέρνα,
κοκορόβρακα φορεῖ.
“Ὅταν πιεῖ νερὸ στὴ στέρνα
δὲν κοιτάει τὸν οὐρανό,
κι ὅλο λέει σὰν τὴ λατέρνα
μὲ κακάρισμα βραχνό:

— «Θέλω νὰ εἶμαι μοναχὴ μου
γιὰ νὰ ζήσω τὴ ζωὴ μου!»

Τ' ἄκουσε ἡ παλιά μας κότα,
πού τίς μόδες ἀγνοεῖ,
καὶ μὲ τρόπο τὴν ἐρώτα,
ἀκριβῶς σὰν τί ἐννοεῖ,

μέ τήν εὐήχη μαρότα
πώς «θα ζήσει τή ζωή». . .
Στέναξε λιγάκι πρῶτα
κ' εἶπε μέ σβηστή φωνή:

— «Έχω πλήξει μέ τὸ γάμο!
Πάσχω! Τήκομαι! Πονῶ!
Δέν μπορῶ νά'χω νά κάμω
μέ τὸν ἴδιον πετεινό!
Θά ξεφύγω ἀπ' τήν αὐλή μου
για νά ζήσω τή ζωή μου!»

Χαμογέλασεν ἡ Βάβα
καὶ τῆς εἶπε μυστικά:
— «Τέτοιον λάκκον ἔχει ἡ φάβα;
Δέν τὸ λές πιὸ παστρικά:

«Ἄν αὐτὸ πασχίζεις, τότες
ὁ συρμὸς εἶναι παλιός·
τό 'χουν κάμει κι ἄλλες κότες,
μόνον τό 'λεγαν ἀλλιῶς. . . »

ΛΙΓΡΟΤΙΚΗ ΦΑΜΕΛΙΑ

- Φαίνεται πώς εἶχε εἰπεῖ
κάποια μέρα τὸ Τσαπί:
— «Δύναμαι καὶ μοναχὸ
νὰ χορτάσω ἓνα φτωχό!»
Φαίνεται πώς τὸ Ξυνάρι
μίλησε σὰν παλικάρι:
— «Μὰ σὰν βρίσκεις γῆ πετρίτη,
κράζεις τῆ δική μου μύτη!»
— «Σὰν κ' οἱ δυὸ βρίσκετε βράχο
ἄχ, μ' ἀφήνετε μονάχο!»
εἶπε, ἀντρίκεια, γελαστός,
ὁ μακρο-βαρὺς Λοστός.
— «Τὸ δικό μου τὸ χεράκι
ἴμως φέρνει τὸ νεράκι
καὶ ποτίζει τὰ σπαρτά»,
λέει τὸ Σκαλιστήρι, ὀρθά.
Τὸ Τσεκούρι, πού κοιμόταν,
ἔλεε σὰ νὰ νειρευόταν:
— «Δάσος ἦτανε ζυγό. . .
τό 'χω ξεχερσώσει ἐγώ!»
Μέσ' στὴν ὥρα, νάτο, φτάνει
ἀπ' τὸ γύφτο ἓνα Δρεπάνι:

- «Ποιὸς θερίζει, βρὲ παιδιά;
τὰ ρωτάει, τὴ σπαρμοδιά;»
- «Μὴ γκρινιάζετε, καημένοι,»
τὸ Ζυγάλετρο ἐπεμβαίνει·
μὲ γλυκιά τοὺς λέει μιλιὰ:
«Εἴμαστε μιὰ φαμελιά!»
- «Ναὶ μιὰ φαμελιά μεγάλη!»
εἶπαν μὲ χαρὰ κ' οἱ ἄλλοι
καὶ τὰ ταίριαξαν μαζί
πιὸ καλὰ ὁ φτωχὸς νὰ ζεῖ.

ΣΑΡΑΕΛΙΑ ΚΑΙ ΤΣΙΠΟΥΡΑ

Μέσ' τῆς θάλασσας τὸ κύμα
λίγο κάτου ἀπ' τὸν ἀφρό,
κολυμποῦσε τσίμα-τσίμα
Σαρδελόπουλο μικρό.

Πέρασε ἡ τρανὴ Τσιπούρα
καὶ τοῦ λέει: — «Μιὰ κ' εἶς' ἐδῶ,
ἔχω μιὰ μικρὴ λιγούρα,
θὰ σέ φάω, νὰ ψυχωθῶ.»

— «Μὴ μὲ τρῶς, τῆς λέει ἐκεῖνο·
ἄσε με κ' ἐμὲ νὰ γίνω. . .
Κι ἂν μὲ φᾶς, σὲ κυνηγᾶν. . .
"Ἄλλοι ἐσένα θὰ σὲ φᾶν.»

«Κι ἂν μὲ φᾶν, λέει ἡ Τσιπούρα,
θὰ μὲ φᾶν ἀρχοντικά,
μὲ μεγάλη γαρνιτούρα
καὶ πολλὰ μυριστικά.

«'Α, στὰ ἐπίσημα τραπέζια
εἶναι δόξα ἱστορική
νὰ σέ τρῶν μὲ μαγιονέζα
καὶ νὰ παίζ' ἡ μουσική!

«Λές, χαλάλι μου ἡ θυσία,
ὅταν βάλεις μὲ τὸ νοῦ,
μένεις στὴν Ἀθανασία
τυπωμένη στὸ Μενού. . .»

—«'Α, τί εὐτυχισμένη θὰ 'σαι!
Πόσο ἡ Μνήμη σου θὰ ζεῖ!
"Ομως τότε, δὲ φοβᾶσαι
μὴ μὲ φᾶν κ' ἐμὲ μαζί;

«Δὲν ἀξίζω τέτοια τύχη
νὰ συμεριστῶ κ' ἐγώ! . .
"Εμαθα νὰ ζῶ στὴ ρήχη,
ἕσε νὰ ψοφήσω ἐδῶ. . .

«'Αλλ' ἂν πρέπει νὰ σκεφτοῦμε
γιὰ τὸ πῶς θὰ φαγωθοῦμε
σὰν μᾶς βάλουν στὴ φωτιά,
χάρισμά σου ἡ Ἀρχοντιά!

“Αν τὸ δίχτυ ἐμένα πιάσει
θὰ ποθοῦσα πῶς καὶ πῶς
νὰ μὲ φάει καὶ νὰ χορτάσει
πεινασμένος καὶ φτωχός !”

ΛΥΚΟΣ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ

Ἐποφάσισεν ὁ Λύκος
— στὸν καιρὸ μας, ὄχι ἀδίκως —
νὰ πολιτευτεῖ ἐνεργῶς.
Ἰδρυσεν καινούργιο Κόμμα
καὶ προτοῦ τὸ ἰδρῦσει ἀκόμα,
ὀνομάστηκε Ἀρχηγός!

Τύπωσε τὸ πρόγραμμά του:
τοῦ Φτωχοῦ καὶ τοῦ Ἀδυνάτου
ἐκηρύχθη προασπιστής.
Ἐποσχέθηκεν εἰρήνην,
λευτεριά, δικαιοσύνη·
πῶς νὰ μὴν τὸν βασιστεῖς;

— «Ζήτω, ὁ Ἀρχηγός μας Λύκος!»
βέλαξεν ὁ λαουτζίκος.
Μ' ἐμβατήριον γοργὸν
φεύγει ἀπ' τὰ παλιὰ λιβάδια
καὶ μέσ' στ' ἄγρια τὰ λαγκάδια,
πάει κοντὰ στὸν Ἀρχηγό!

— «Κάτω οί ἄτιμοι τσοπάνοι!
Δὲ γυρνᾶμε πιά στὴ στάνη,
στὴ σκλαβιά τῶν κουδουνιῶν!
«Νέοι Ἕνδρες! Νέα ἦθη!»
ἔτσι βέλαξαν τὰ πλήθη
τῶν γιδιῶν καὶ τῶν Ἄρνιῶν.

— «Ἀρχηγέ μας τιμημένε,
ἄσε τοὺς κακοὺς νὰ λένε
ὅ,τι κι ἂν τοὺς σκαρφιστεῖ.
Μὰ τὴ Δόξα τοῦ Κεράτου,
εἴμαστε μέχρι θανάτου
στὴν Ἰδέα σου πιστοί!

«Σφάζε, κόβε, πνίγε, ρίχνε
στὴ λυκοχαβιά σου, μπῆχνε
ὅσους θέλεις ἀπὸ μᾶς!
Εἶσαι ὁ Ἕρωσ τῆς ἡμέρας
καὶ τὸ ταπεινό μας δέρας
μὲ τὰ δόντια σου τιμᾶς!

«Βαρεθήκαμε, πατέρα,
τὸ σκυλὶ καὶ τὴ φλογέρα,
τὸ κεσέμι, τὸ βοσκό. . .
Εἶναι ὥραϊα κανεὶς νὰ βγαίνει
στὸ κλαρὶ καὶ νὰ πεθαίνει
γιὰ μεγάλο ἰδανικό! . .)»

Ἦ Εκπληχτος ὁ Λύκος μένει.
Δὲν μποροῦσε νὰ προσμένει
τέτοιον θρίαμβο ἰδεῶν! . .
Μὰ συγχύζεται ἐνδομύχως
πούειναι ἀμέτρητος ὁ στοῖχος
τῶν πιστῶν του ὀπαδῶν.

Κι ὅσους κι ἂν κατασπαράξει
στὴν πολιτικὴ του πράξι,
ὅταν πάει στοὺς οὐρανούς —
μὲ ἄλλους λόγους, σὰν ψοφήσει —
πίσω του πολλοὺς θ' ἀφήσει
ἄθελά του ζωντανούς. . .

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ . . .

Ἄνατροφή στὸ Σκύλο μου
ἐξάριετη ἔχω δώσει·
ποτέ τοῦ ἐχτροῦ μου ἢ φίλο μου
δὲν εἶδα νὰ δαγκώσει.

Καὶ δὲν ἀδιαφόρησαν
οἱ ἄλλοι σκύλοι· πάρα
πολὺ τὸν κατηγόρησαν
πὼς ντρόπιαζε τὴ φάρα.

Ξάφνου, καλὰ καθούμενα,
κάποιος τυφλὸς ἐπέρνα·
χίμηξε καὶ θαρρούμενα
τοῦ δάγκωσε τὴ φτέρνα!

Καὶ νὰ σᾶς πῶ κοκάλωσα
κι ἀκόμα κοκαλώνω
ποῦ μοῦ εἶπε, σὰν τὸν μάλωσα:
«Θ' ἀρχίσω νὰ δαγκώνω!

«Κι ἀφοῦ μισοκατάστρεψες
τὰ σκύλινα ἔνστιχτά μου
ἔτσι, ὅπως δά, μ' ἀνάθρεψες
σάν "Ἀνθρωπο, "Ἀρχοντά μου,

«σάν "Ἀνθρωπος θὰ φέρομαι
καί θὰ κρυφοδαγκώνω
— τὸν τρόπο σας τὸν ξέρομε —
τούς ἀδυνάτους μόνο !»

ΣΚΥΛΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΙΟΓΟ

Μές στὴν αὐλή μου μάλωσαν
τὸ Ἄλογο κι ὁ Σκύλος
γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι πιὸ στενὸς
τ' Ἀνθρώπου τάχα φίλος!

Γαύγισε ὁ Σκύλος: — «Τοῦ μετροῦ
τὰ βήματα ἕνα-ἕνα·
νυχτοφυλάω τὸ σπίτι του,
τὸ σταῦλο του κ' ἐσένα!

«Χιλιάδες γιδοπρόβατα
κι ἄλογα καὶ γελάδια,
σ' ἐμένα τὰ ἐμπιστεύεται
νὰ βόσκουν στὰ λιβάδια.

«Χωρὶς ἐμένα σύντροφο
δὲ βγαίνει στὸ κунήγι·
ἐγὼ τοῦ σέρνω τὸ ἔλκυθρο
ὁ πάγος σὰν τὸν κλείγει! . . .»

Καὶ τ' Ἄλογο χλιμίντρισε:
— «Δὲν θὰ σοῦ ἀμφισβητήσω
αὐτὰ ποὺ λές, μὰ ἐπλάστηκες
γιὰ νὰ ῥχεσαι ἀπὸ πίσω!

«Ἐγὼ τραβῶ πάντα μπροστὰ
κι ἀνοίγω νέους δρόμους. . .
Τὸ Στρατηγό, τὸν Ἐμπορο
τοὺς κουβαλῶ στοὺς νώμους!

«Τ' ἀλέτρι σέρνω πίσω μου
κι ὅλη τῆ γῆς ὀργώνω
μὲ τὸ μαγγανοπήγαδο
νεράκι ἀνασηκώνω.

«Μὲ τὸ φτωχὸ μοιράζομαι
τῆ ζέστη καὶ τὸ κρύο,
καὶ μάχομαι στὸν πόλεμο
μαζὶ μὲ τὸν ἀντρεῖο!

«Οὔτε ποὺ μὲ κατάργησεν
ἢ πρόοδος τῆς μόδας·
ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος ὁδηγὸς
τῆς κοσμοπλάνας ρόδας!

«Εἴμαστε τόσο ἀχώριστοι
μέσ' στή ζωή, πού ἀκόμα
μᾶς εἶπαν καί Ἴπποκένταυρο
τούς δυὸ μαζι ἓνα σῶμα!

«Ἐνῶ ποτέ δὲν ἄκουσα
μηδὲ στὰ παραμύθια
νά εἰποῦν γιὰ Σκυλοκένταυρο!
Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀλήθεια;»

Κι ὁ Σκύλος ξαναγαύγισε:
— «Μὲ πόση περηφάνια
μᾶς εἶπες γιὰ τίς δόξες σου
καί τὰ πολλὰ στεφάνια!

«Ἄν συνηθῶ τὸν Ἄνθρωπο
νά τὸν ἀκολουθήσω,
εἶμαι λυτὸς κ' ἐλεύτερος
νά πάω κ' ἐμπρὸς καί πίσω·

«μὰ ἐσύ, πού τάχα πᾶς μπροστὰ
(κι ἀλί πού δὲ σὲ τρέμει!)
εἶσαι δεμένο πάντοτε
μὲ σιδερένιο γκέμι!

«Απ' τούς στρατούς κι απ' τούς αγρούς,
στο λένω μετά θλίψης,
ψωροπερήφανο Ἄλογο,
σιγά-σιγά θά λείψεις!

«Σ' ὅλους τούς δρόμους πού περνῶ
δέν βλέπω πιά σκαντζίνα,
γιατί σέ ἀντικατάστησαν
τροχός, ἀτμός, βενζίνα!

«Ἐγ' ὅμως ὅση πρόοδος,
ὅσος καιρός κι ἂν ρέει,
εἶμαι ἀναντικατάστατος
στ' ἀνθρώπινά μου χρέη!

«Μηδὲ ὁ ἀτμός στα πρόβατα
ἄλλη φρουρά θά βάλει·
μηδὲ ἡ βενζίνα τὸ λαγὸ
καλύτερα θά βγάλει!

«Δέν εἶμαι Σκυλοκένταυρος
μὰ θά φυλάω ἀκόμα
τὸ πιὸ στερνό, τοῦ πιὸ στερνοῦ
τῆς γῆς Ἀνθρώπου, πτώμα!»

Τ' Ἄλογο ζαναχλιμιντῶ:

— «Μ' αὐτοὺς πού λές τοὺς τρόπους
μέ ζαλαφρώνει ὁ Ἄνθρωπος
ἀπὸ πολλοὺς μου κόπους,

«ὅμως δὲ μέ χωρίζεται
παρὰ μ' ἐξευγενίζει·
κ' ἡ δόξα μου εἶναι δόξα του
στὶς κοῦρσες σὰν κερδίζει!

«Ὁ Βασιλιάς κορδώνεται
μέ τὶς δικές μου πλάτες
σὰν βγαίνει νὰ τὸν δεῖ ὁ Λαός,
στὶς ἐθνικὲς παραάτες!

«Κι ὅταν τοῦ κάμου κάποτες
ἐπίσημη κηδεῖα,
ἐγὼ θὰ προπορεύομαι
σ' ὅλη τὴν κουστωδία!

«Μὰ πιὸ μεγάλη ἀπόδειξη,
πού δείχνει πρὸς τιμὴ μου,
αἰώνια κι ἀκατάλυτη,
πὼς εἶναι ἡ δύναμή μου,

«ὕπάρχει μὲς στὴν πρόοδο,
ποῦ ἐσὺ νομίζεις, ὅτι
μ' ἐξαφανίζει τάχατες
ἀπὸ τὴν Ἀνθρωπότη,

«ἀτμός, βενζίνα κι ἄτομο.
ὅποιον κι ἂν πλάσουν τύπον,
θὰ τὸν ὑπολογίζουνε
«Δύναμις τόσων ἴππων!»

«Καὶ δὲν πιστεύω οὔτε περὶ
τῶν γυφτοχειρομύλων
νά εἶπαν ποτέ, ἀστειεύοντας,
«Δύναμις τόσων σκύλων».

«Ἄλλ' ἐπειδὴ μοῦ μίλησες
καὶ μ' ἐπιασαν τὰ γέλια,
πὼς θὰ ἐπιζήσεις τάχατες
στοῦ κόσμου τῆ συντέλεια,

«σοῦ λέω πὼς ὅποια δύναμη
τῆ Γῆ κι ἂν καταστρέψει,
σὲ ἴππους θὰ ὑπολογιστεῖ
μέσ' στοῦ Θεοῦ τῆ σκέψη!

«Καὶ μόνο ἐμὲ στὴν Κιβωτὸ
ἀκέραιο θὰ κρατήσῃ
τῆς νέας ζωῆς τὴ δύναμη
νὰ ξαναὑπολογίσει!»

Καθὼς σὲ κάθε ζήτημα
τοῦ ἀποχρῶντος λόγου
εἶναι ἀκαταμάχητος
ἡ λογικὴ τοῦ ἀλόγου,

ὁ Σκύλος μου μπερδεύτηκε,
στὸ νοῦ του ἔνωσε νύχτα·
μὲ ἀκατανόητες ὑλακὲς
τοὺς οὐρανούς ἀλύχτα. . .

Ρίχνω στὸ Σκύλο κόκαλα
καὶ στ' Ἄλογο τριφύλλι,
ἀφήνουν τὰ μαλώματα
καὶ τρῶν σιμὰ σὰ φίλοι!

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ . . .

‘Ο Φίλος ἤρθε τοῦ σπιτιοῦ
τῆ νύχτα νὰ μὲ κλέψει·
ὁ Σκύλος μου τὸν γνώρισε
καὶ πάει νὰ τὸν χαϊδέψει.

Παίρνει ψωμὶ ἀπ’ τὸ χέρι του
κι ἀφήνει νὰ μπεῖ μέσα
θαρρώντας ποὺ κ’ οἱ ἄνθρωποι
ἔχουν σκυλίσια μπέσα.

- Τὴν ἄλλη αὐγὴ πολλὰς βρисиές
καὶ λίγο ξύλο πέφτει:
— «Ντροπὴ σου, ποὺ δὲν ἔνιωσες,
παλιόσκυλο, τὸν κλέφτη!»
- «Ἀφεντικό, τὸν ἔνιωσα,
ἀπάντησεν ὁ Σκύλος μου.
Μὰ τὴ φιλία σέβομαι·
φίλος σου ἦταν καὶ φίλος μου!»

Ο ΚΑΛΙΟΣ ΣΚΥΛΙΟΣ

Είδα ένα καλύβι πέρα
και περπάτησα ως εκεί
νά τους πῶ μιὰ καλησπέρα,
πῶ 'τυχε και Κυριακή. . .

Μὰ ψυχὴ δὲ βρῆκα! . . Ψέμα!
Βρῆκα μιὰ ψυχὴ! Πῶς ὄχι;
Μ' ἀλυχτοῦσε ἀπὸ τὸ δέμα
κατὰ πῶς συνήθεια τὸ 'χει.

«Κούτς, κούτς, κούτς», γλυκοφονάζω,
καὶ στὸν τόπο σταματῶ.
Ἐπειτα σιγὰ πλησιάζω
καὶ στὰ μάτια τὸν κοιτῶ.

Τοὺς σκοπούς μου, λές, μυρίζει.
δείχνει δόντια σουβλερά,
κι ὡς νὰ μὲ καλοσορίζει
μοῦ κουνάει τὴν οὐρά.

Τί καλὸς ἀλήθεια Σκύλος!
Μ' ἄνθρωπο κι ἂν προσπαθοῦσα
μπιστικὸς νὰ γίνω φίλος
ἔτσι ἀμέσως δὲν μποροῦσα!

Τὸν ἐχάϊδεψα στὴ ράχη
πού 'εἶχε πιὸ παχὺ μαλλί,
καὶ καθήσαμε μονάχοι,
καὶ σωπάσαμε πολὺ. . .

Ἔφυγα. . . Μὲ πῆγε ὡς πέρα,
κι ὅταν τοῦ ἄφησα «ἔχε γειά»,
ἀλυχτοῦσε στὸν ἀγέρα
ὥσπου χάθηκα μακριά! . .

Ἄνθρωποι, ἄπιστοί μου φίλοι,
— πῶς μοῦ ζέφυγε ἀπ' τὸ στόμα!—
δόξα σοι ὁ Θεός, πού οἱ σκύλοι
δὲν μᾶς ἔχουν μοιάσει ἀκόμα.

ΣΚΥΛΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΤΑ

- «Ένας Σκύλος και μιὰ Γάτα
μιὰ φορά κ' ἕναν καιρό. . .»
— «Ξέρω τί θὰ εἰπεῖς! Σταμάτα!
Πιάσαν πόλεμο γερό.»

- «Δὲν τὸ μάντεψες, προφήτη!
Ἦλλαξαν γιὰ μιὰ φορά·
ζούσανε στὸ ἴδιο σπίτι
καὶ τὴν ἴδια εἶχαν Κυρά.»

«Λίγο στὴν ἀρχὴ γκρινιάζαν,
στὴν παράδοση πιστοί,
μά, σιγά-σιγά, τὰ ἰσιάζαν
καὶ δὲν ἔχουν πλέον πιαστεῖ,

«παρὰ ζοῦν ἀγαπημένα,
θάλεγες χειροπιαστά,
μόνον πῶχουν τὸ καθένα
τὰ τσανάκια χωριστά.»

«Κόκαλα μασάει ὁ Σκύλος,
ψάρια καὶ πλεμόνι αὐτή.
Ἐπειτα σὰν τίμιος φίλος
πάει νὰ τὴν ἐπισκεφεῖ.

«Μὲ ἀνυπόκριτ' εἰλικρίνεια
τρέχουν, παίζουν, χαχανοῦν
τὴ διχόνοια καὶ τὴ γκρίνια
πέρα ὡς πέρα λησιμονοῦν!

«Τό 'μαθαν οἱ Σκύλοι πρῶτοι
καὶ μὲ ἀλύχτημα θρασύ,
στιγματίσαν τὸν προδότη,
πού τις Γάτες δὲ μισεῖ!

«Μὰ κ' οἱ Γάτες δὲν ἀργῆσαν:
μὲ νιαουρίσματ' ἀγριωπὰ
τὴν προδότρα στιγματίσαν,
πού τοὺς Σκύλους ἀγαπᾷ!

«'Απ' τὰ Ἐθνικὰ Μητρῶα
τούς διαγράψαν τῆς τιμῆς!
Τί προσμένουμε ἀπ' τὰ ζῶα;
Ἔτσι κάνουμε κ' ἐμεῖς!

«Γιὰ τοῦ μίσους τὸ χασάπη
στένουμε ἄγαλμα λαμπρό·
κι ὅποιος θέλει τὴν Ἀγάπη,
ἀνεβαίνει στὸ Σταυρό!»

ΠΟΝΤΙΚΟΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Σ' ἔν' ἀρχοντικὸ παλάτι
πέθαναν οἱ Ἀφεντικοί·
ὅλοι ψόφησαν οἱ Γάτοι
κ' ἔμειναν οἱ Ποντικοί.

Τά'νωσαν ὅλα δικά τους
χωρὶς κίντυνο ἀπὸ ἐχτρό
καὶ τὸ ἀλληλοφάγωμά τους
κάθε ἡμέρα εἶναι πιὸ οἰχτρό.

Πίστεψε κάθε Ποντίκι,
μὲ δική του λογική,
πὼς ἀτομικὰ τοῦ ἀνήκει
κάθε τι ποὺ ὑπάρχει ἐκεῖ.

Κι ὅποιος ἄλλος ἀδερφός του
βάζει δόντι στοὺς καρπούς
εἶναι κλέφτης, κ' εἶν' ὀχτρός του!
— Θάνατος στοὺς ἀδερφούς!

Μὰ τοὺς μένει λίγη τύψη
καὶ νογᾶν τὴν ἀπειλή,
ἀπ' τὶς τροῦπες τῆς νὰ ἐκλείψει
ὄλ' ἢ ποντικοφυλή. . .

Τὴ Συνέλευσή τους κράζουν
σ' ἓνα μέρος μυστικὸ
καὶ νὰ βροῦνε δοκιμάζουν
θεραπεία γιὰ τὸ κακό.

Ἄγορεύουν, συζητοῦνε,
ἀνεμίζουν τὶς οὐρές,
πὼς θὰ πάθουν συμφωνοῦνε
πιὸ μεγάλες συμφορές.

Μὰ ὁ καθένας τους νὰ γίνει
θέλει ἐκεῖνος Βασιλιάς
γιὰ νὰ φέρει τὴν εἰρήνη
μὲ τὸν κλῶνο τῆς ἐλιᾶς.

“Ὅπου δὸς του ξαναρχίζουν
τὸν ἐμφύλιο σπαραγμὸ·
νυχτοδέρνονται, στριγγλίζουν,
μπήχουν δόντια στὸ λαιμό. . .

— «Πρέπει τὸ Παλιὸ Βασίλειο
ν' ἀναστήσουμε! εἰδεμῆ
θὰ χαθοῦμε ἀπὸ τὸν Ἥλιο. . .»
λέει μιὰ Ποντικομαμή.

Κι ὡς δὲν ἔβρισκαν ἀκόμη
ἄλλη λύση πιὸ ἐθνική,
τοὺς καλάρεσεν ἡ γνώμη·
συμφωνᾶν οἱ Ποντικοί,

καὶ μ' ἐπεῖγον ψήφισμά των
— παμψηφεί, παρακαλῶ —
προσκαλέσαν ἕναν Γάτον
γὰ τοὺς βάλει αὐτὸς μυαλό. . .

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ . . .

Εἶναι ὁ Σκύλος μου ὁ καημένος
φιλοσοφικὰ δεμένος
ὅλη μέρα στὸ καλύβι.
Τρώει, κοιμᾶται καὶ τὰ κρύβει. . .
“Ἄν καμιά φορά νὰ μείνει
τύχει λίγο νηστικός,
μουρμουρίζει διαρκῶς
πὼς ὁ κόσμος ἔχει γίνει
λίαν μελαγχολικός!

Μὰ τὴ νύχτα ποὺ τὸν λύνω
καὶ νὰ τρέχει τὸν ἀφήνω,
βρίσκει φίλους,
βρίσκει φίλες,
ἄλλους σκύλους,
ἄλλες σκύλες,
φαίνεται καλοπερνᾷ.
Στὸ καλύβι του γυρνᾷ —
νηστικός εἶτε χορτάτος —
πάντοτε χαρὰ γιομάτος.
Καὶ γαυγίζει διαρκῶς
πὼς ὁ κόσμος εἶναι: νά τος. . .
λίαν διασκεδαστικός!

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ

Κάποτε στῆς Ζωῆς τὰ ζημερώματα,
(κουράστηκε νὰ βλέπει ἄσπρα ταπέτα)
πῆρε ὁ Θεὸς μιὰ ὀλόχρυση παλέτα
κι ἀπάνω της ἀράδιασε τὰ χρώματα.

Ἔπειτα πῆρε τὸ παχὺ πινέλο του
καὶ βάλθηκε γοργά-γοργά νὰ βάφει
τῆς Γῆς, ποὺ ἦταν ἀσάλευτη, τὰ ἐδάφη,
μὲ τὸ σοφὸ κι ἀλάνθαστο «ἔτσι θέλω» Του.

Μὰ μόλις παραλλάζανε τὰ χρώματα
τὸ πράσινο, τὸ κόκκινο, τὸ μαῦρο,
ἔπεσε τό 'να ἐπάνω στ' ἄλλο λαῦρο,
κι ἀρχίνησαν πολέμους καὶ τσακώματα.

Ἔλεε καθένα: «Ἐγὼ εἶμαι τ' ὀμορφότερο!
Πρέπει σ' ὅλη τῇ Γῇ νὰ ἐπικρατήσω!»
Κι ἀντὶ μπροστά, ἡ Ζωὴ πήγαινε πίσω·
ἀπὸ τὸ χεῖρου, ποὺ ἦταν, στὸ χειρότερο!

Είδε κι άπόειδε ό "Υψιστος — όργίστηκε
και δίνει μιá κλωτσιά στῆς Γῆς τῆ σφαίρα!
Τότε άπ' τόν Ούρανó πρωτοχωρίστηκε
και φέρνει γυρβολίγες στόν άγέρα,

όπου, στριφογυρίζοντας, τά χρώματα
σμίξαν και ξαναγίναν άσπρο πάλι·
μά ό "Ανθρωπος, για να μην πάψ' ἠ πάλη,
χρωμάτισε τά "Εθνη και τά Κόμματα!

ΥΠΕΡΟΧΗ . . .

Συνηθίζει ό Καζαμίας
νά μιλεῖ με παροιμίας
καί στό ύποστατικό του
λέει στό νέο τόν παραγιό του:
— «Νά μοῦ τά μπερδεύεις θέλεις. . .
Σάν τόν ἄλλο εἶσαι τεμπέλης!
Καί με πνίγεις ὡς τά μπούνια,
ἀφιλότιμε, κοπρίτη!
Πράγματι, ὅλα τά γουρούνια
ἔχουνε τήν ἴδια μύτη!»

Τ' ἄκουσε κ' ἓνα Γουρούνι,
ξελασπώνει τὸ πηγούνι,
καί τοῦ λέγει με ἡρεμία:
— «Πράγματι, Κύρ-Καζαμία,
μας ἐπροίκισεν ἡ Μοίρα
με τόν ἴδιο χαρακτήρα. . .
Στούς Ἀνθρώπους μόνο ἐκείνη
ἐπικράτησε νά δίνει
ποικιλία χαρακτήρων
καί. . . ὑπερέχουνε τῶν χοίρων! . . .»

«ΤΡΙΤΗ ΛΙΕΘΝΗΣ» ΣΚΩΛΗΚΩΝ

Ἐπαυδῆσαν τὰ Σκουλήκια
κ' ἔκαμαν συναγερμὸ
γιὰ τῆς τάξης τους τὰ δίκια
πούειναι σὲ κατατρεγμό!

«Τί σκληρότητα! Τί τρόποι!
Τί ἐκμετάλεψη φριχτή!
Ὅλα θέλουν οἱ ἀνθρώποι
νὰ τὰ τρῶνε μόνο αὐτοί!

— «Τρῶμε κᾶνα φυλλαράκι
καμιὰ ρίζα εἴτε καρπό,
κ' οἱ καλοὶ μας φιλαράκοι
δὲν ἐγκρίνουν τὸ σκοπό.

«Μᾶς κηρύχνουν τὸν ἀγώνα
καὶ μᾶς καταπολεμοῦν
ὡς καὶ με ἀσφυξιογόνα
μέσα, πού δὲν τοὺς τιμοῦν.

«Εἶναι ἀπάνθρωπο τὸ πρᾶμα
κι ἀποσκούληκο μαζί.
Δὲν μπορεῖ σὲ τέτοιο δρᾶμα
πλέον ἢ τάξῃ μας νὰ ζεῖ.

«Θὰ κηρύξουμε ἀπεργία
ὅλ' ἢ Τρίτῃ Διεθνῆς
κ' ἢ μεγάλη λειτουργία
θὰ κωλώσει τῆς Ζωῆς.

«Θέλοντας καὶ μὴ θὰ γίνουν
ὅλοι τους ἀμαρτωλοί,
γιατὶ ἄλυωτοι θὰ μείνουν
μέσ' στοὺς τάφους, οἱ λωλοί.

«Δές, δὲν ἔχουν ξεδιαλύνει,
τόσος κόσμος καὶ κοσμάς,
τὴν αἰώνια τους γαλήνη
πὼς ὀφείλουν καὶ σ' ἐμᾶς!

«Ἄν δὲν κάνουνε θυσία
λίγα λάχανα τῆς γῆς
κινδυνεύει ἡ ἀθανασία
τῆς μελλούσης των ζωῆς!»

Τ' ἄκουσαν οἱ ἀνθρώποι — τρόμο
ἔνωσαν ὀμαδικό:
Ψήφισαν ἀμέσως Νόμο
μάλιστα 'Αναγκαστικό!

«Πὼς κανεῖς μὲ καμιὰ πράξη
δὲν μπορεῖ ἀπὸ ἐδῶ κ' ἐμπρὸς
τὰ σκουλήκια νὰ πειράξει,
ζωντανὸς εἴτε νεκρὸς.

«Εἶν' ἐλεύθερα τὰ φρούτα
καὶ τὰ λάχανα νὰ τρῶν
φτάνει νὰ φρουροῦν καὶ τοῦτα
τῇ γαλήνῃ τῶν νεκρῶν.»

Μὰ τὸ Νόμο ἔχουν προσβάλει
μὲ χιλιάδες κοτσιλιές
τὰ πουλιὰ σὲ μιὰ μεγάλη
σύνοδό τους στὶς φωλιές.

Κελαηδοῦν μ' ὅλα τὰ δίκια
ἄλλης ταξικῆς γραμμῆς:
— «Ἄν δὲ φᾶμε τὰ σκουλήκια
πῶς θὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς;»

ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΡΦΕΣ

- «Εἶμαι ἡ πρωτοκόρη τοῦ Θεοῦ·
(ἔλεγε ἡ Ἀλήθεια κάποια ἡμέρα)
κ' ἡ ψηλὴ κορφὴ κάθε σκοποῦ,
πού στῆς Γῆς φυτεύεται τὴ σφαίρα.»
- «Ὅμως πρέπει ἐσὺ ν' ἀποδειχτεῖς!
Τὴν ἀπόδειξή σου ποιὸς θὰ κρίνει;
Νά γιατί ὁ Ὑπέρτατος Κριτῆς
γέννησε κ' ἐμέ, τὴ Δικαιοσύνη! . . .»
- «Εἶστε γιὰ δὲν εἶστε τὸ ἀψηφῶ·
(εἶπε ἡ Ὁμορφιὰ χαριτωμένα)
Γιὰ σκοπὸ ἀμαρτύρητον, σοφὸ,
τριτογέννησε ὁ Θεὸς ἐμένα !»
- «Ὅσο ἂν παινευτήκατε κ' οἱ τρεῖς
γράφω ἐγὼ τῆς Γῆς τὴν Ἱστορία. . .
Δὲν ὑπάρχει Λευτεριά οὔτε Πατρίς,
δίχως, ἀδερφές μου, τὴν Ἀνδρεία !»
- Κρύβεται στὴν ἄκρη ἄλλη ἀδερφή
δὲ μιᾶ, δὲν παινεύεται ἐκείνη,
κι ὅμως εἶναι τῆς κορφῆς κορφὴ
καὶ τῆς ρίζας ρίζα, ἡ Καλοσύνη !

ΔΙΝ ΥΠΗΡΧΕ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. . .

“Ένας καθάραιμος ἵππος
πώχ’ ἢ πλάτη του πιαστεῖ
καὶ δὲν εἶναι φόβος μήπως
μὲ τις κοῦρσες δοξαστεῖ,

μὲς’ στὸ σταῦλο του ἐμανδρώθη,
καλλιέργησε τὸ νοῦ,
κι ὅλος ἀποπνευματώθη
πρὸς ὠφέλεια τοῦ κοινοῦ!

Μεταξὺ σανοῦ κι ἀχύρου,
μὲ τις τέσσερες ὀπλές,
πραγματεῖες ἐκ τοῦ προχείρου,
κλωτσοπάτησε πολλές.

Κ’ εἰς χιλιάδες ἀντιτύπων
συνεχῶς κυκλοφοροῦν
μεταξὺ τῶν ἄλλων ἵππων
πού πολὺ τὶς χλιμιντροῦν!

“Αν υπῆρχε Δικαιοσύνη,
πρὸ πολλοῦ Καθηγητῆς,
δίχως ἄλλο, θά εἶχε γίνει
τῆς Ἰππολογοκλοπῆς.

Κι ἀπ’ τὴν ἔδρα ἐκείνη πάλι
θά γινότουν θετικῶς,
μὲ ἀσφάλεια μεγάλη,
καὶ Ἀκαδημαϊκός!

“Ὅμως τὰ βρηκε μανίκι,
κι ὅλοι ξέρουμε γιατί:
Δὲν ἐφρόντισε ν’ ἀνήκει
σὲ μιὰ κλίμα δυνατῆ. . .

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Τὰ τέσσερα Στοιχεῖα
δὲν ἔχουν ἡσυχία.
Στιγμὴ δὲ θὰ περάσει
χωρὶς παλμὸ καὶ δράση!

- Συχνὰ λέει ὁ Ἀγέρας:
— «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πατέρας!
Ἡ ἀρχὴ δικό μου σπέρμα,
δικό μου καὶ τὸ τέρμα!»
- «Κ' ἐγὼ εἶμαι ἡ Μάνα, μὲ ἀρχοντιὰ
μεγάλῃ τοῦ ἀπαντᾶ ἡ Φωτιά.
Μὲ τὴ δική μου τὴ στοργή
φαμέλεψε Οὐρανὸς καὶ Γῆ! . . .»
- «Κόρη σας εἶμαι, ξεφωνεῖ
ἡ Ἀνάβρα τοῦ Νεροῦ, σεμνή.
Ἄπὸ μὲ ἔχει ὁ κόσμος πάρει
ἄνθησιν, δροσιὰ καὶ χάρη!»

Λέει καὶ τὸ Χῶμα μὲ βραχνή
βαριά σὰ μέταλλο φωνή:
— «Σᾶς κρατᾶ ὁ γερός μου νῶμος.
Εἶμαι ὁ γιὸς κι ὁ κληρονόμος!»

Τὰ τέσσερα Στοιχεῖα
Δὲν ἔχουν ἡσυχία.
Μέρα, νύχτα καὶ πρωὶ
ζαναπλάθουν τὴ Ζωή!

ΤΟ ΠΕΤΡΟΚΑΡΒΟΥΝΟ

Χαΐδεψε ὁ Παντοδύναμος τὰ κατσαρά του γένια
καὶ παραδόθηκε βαρὺς σὲ βαθυστόχαστη ἔνοια.

— «Ὅχι! εἶπε μὲς στὰ δόντια του, αὐτ' ἡ δουλειὰ καθόλου.
καθόλου δὲ μ' ἀρέσει πιά! Θά εἰν' ἔργο τοῦ διαβόλου!

Ἔχει τὸ πετροκάρβουνο πάρα πολὺ κυριέψει·
τοῦ κόσμου ἔγινε βασιλιάς καὶ πρέπει νὰ στερφέψει!

Μὰ πῶς; Μὲ ποιὰ μου ἀντίδραση; . . » Ἐκαμα τότε λάθος
νὰ χύσω τὰ κοιτάσματα σὲ τόσο μέγα βάθος.

Ἄν ξεριζώσω μονομιᾶς σήμερα τὸν καρκίνο,
ὁ κόσμος νὰ καταστραφεῖ, παραίτιος θὰ γίνω.

Μὰ ἐκεῖν' οἱ διαβολάνθρωποι — Θεὸς νὰ μὲ χωρέσει —
ποῦ τίποτα δὲν ἔμεινε νὰ μὴν τό'χουν μπορέσει,
ἔφτασαν μὲ τὶς μίνες τους καὶ μὲ τὰ φρέατά τους
στὰ σκοτεινά μου τρίσβαθα! Καὶ ἰδέστε τὰ ἔργατά τους:
Χαλοῦν τὸ πετροκάρβουνο καὶ φριάνουν ὅλα κι ὅλα
ἄρματα μάχης, θωρηκτά, κανόνια, πολυβόλα!

Καμιά φορά ό άκράτητος θυμός μου μ' αναγκάζει
 ν' άνοίγω κάποια στρόφιγγα νά χύνω λίγο γκάζι
 μπᾶς κι ανακόψω τό κακό. Ματαία ή δοκιμή μου!
 Τό λέν δουλειά του Σατανᾶ κι όχι βουλή δική μου.
 Μά τó κακό παράγινε και πια δέ συγχωρεΐται
 για κάποιου Ρούρ τᾶ κάρβουνα ή Γῆ νά πυρπολεΐται.
 Κι άφοϋ νά λείψει δέν μπορεΐ τó προϊόν μου τουτο
 Θά ήταν, ν' αύξήσω, φρόνιμο, τόν όρυχτό του πλουτο

νά δώσω κάρβουνο πολύ σ' όλες τις χῶρες όπου
 έχ' εισχωρήσει ό ύψηλός πολιτισμός του Άνθρώπου!
 Μά τó Θεό, θέλ' ήτανε κι αυτό, πού λέω, μιᾶ λύση
 γιατί έχουνε τó κάρβουνο δυό-τρεΐς μονοπωλήσει
 και κατά βάθος, φαίνεται, ποϋ διάολο νά τους νιώσω;
 για τουτο πετσοκόβονται και πολεμιῶνται τόσο. . .
 Μά πῶς νά μπει τó σχέδιο μου σέ πράξη και σέ δράση
 πού πρέπει χρόνος και καιρός, αλήθεια, νά περάσει.

Πρέπει νά θάψω μέσ' στη γῆς άπέραντους δρυμῶνες
 κι άπάνω τους άτέλειωτοι νά κυλιστουῖν αιῶνες.
 Σύμφωνα με τήν τέχνη μου, πούείναι παλια κ' εκείνη.
 τó ξύλο πετροκάρβουνο κάποια φορά νά γίνει.»
 Τή λύση του νά ναυαγεΐ βλέπει με άμηχανία
 και τήν άρχαία, επίκαιρα, θυμᾶται τραγωδία.

- Σὰν Προμηθεὺς στὸν Κάυκασο στερνὴ ἀπευθίνει κλήση:
- «Ἄς ἔρθει ὁ ἀπὸ Μηχανῆς Θεὸς νὰ δώσει λύση!»
- Τότε μπροστὰ τοῦ ὁ Σατανὰς ξεσέρνεται μὲ δόλο καὶ τοῦ ὑποβάλλει ταπεινά: — «Σὰν ἦταν ὅλο κι ὅλο τὸ πῶς τὸ Μονοπάλιο θὰ λείψει τῶν καρβούνων κ' οἱ πόλεμοι νὰ λείψουνε τῶν Λόρδων καὶ τῶν Οὔνων, ἐγώ, Μεγαλοδύναμη, λύση, ἂν μοῦ ἐπιτρέπεις, θὰ σοῦ ὑποδείξω πραχτική, πού ἐλόγου σου δὲ βλέπεις».
- «Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, στέναξεν ἀπ' τὸν ψηλὸν τοῦ θρόνου, μὰ ἐμπρός, εὐλογημένε μου! Μὴ χάνουμε ἄλλο χρόνο! . . .) Στοῦ θρόνου ἀνέβη ὁ Σατανὰς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι καὶ μυστικὰ ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ Ὑψίστου κάτι.
- «Ποῦ νὰ σὲ πάρει ὁ Βελζεβούλ καὶ νὰ σὲ ξεσηκώσει, σάμπως καλὰ τὸ σκέφτηκες» — τοῦ εἶπε μὲ βιάση τόση, κ' εὐθὺς Ἀγγέλους ἔστειλε στὰ Τάρταρα τοῦ Ἄδη ν' ἀνοίξουν τίς ὑπόγειες δεξαμενὲς μὲ λάδι!
- Ὁ Σατανὰς ἐλέγησε, λοιπόν, τὸν Πολυέλεον καὶ φεῦ! στὸ πετροκάρβουνο προσθέσαν τὸ Πετρέλαιον!

Ω. ΠΡΟΠΑΤΟΡΑ ΥΑΡΟΓΟΝΟ!

Λένε ό κόσμος έγεννήθη
μέσ' στοῦ Χάους τὰ αἰθήρια στήθη
ἀπό μιὰ ἔκρηξη Ὑδρογόνου,
πού Μητέρα ἦταν τοῦ Χρόνου. . . .

Ἔτσι θᾶν! Καί θά σᾶς πείσω
ἄν λιγάκι τὸ ἐξηγήσω:
Ἄπό κάτι εἶχε πονέσει
κι ἄφησε ζεστό νά πέσει

ἀπ' τὰ μάτια του στά μάκρη,
ὁ Θεός τὸ πρῶτο δάκρυ. . .
Ὁ καρπὸς τοῦ πρώτου πόνου
ἦταν μιὰ σταξιά Ὑδρογόνου! . .

Μὰ κι ὁ πρῶτος τιναγμός,
τοῦ Θεοῦ ἦταν στεναγμός.
Ἄπό κάτι συγκινήθη
καί τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ στήθη.
Ἔτσι ὁ κόσμος ἐγεννήθη!

Ήταν τύχη μας μεγάλη
ἀπ' τοῦ χάους τὴν ἀγκάλη
νά εἶναι ὁ πρῶτος λυτρωμός,
ἓνα δάκρυ, ἓνας λυγμός.

Φανταστεῖτε τὸ Ὑδρογόνο
νά ἦταν τίποτε ἄλλο, μόνο
τοῦ Θεοῦ νά ἦταν . . . βλαστήμα! —
ἓνα συχαμένο φτύμα!

Κ' ἡ ἔκρηξή του ἡ γεννήτρα,
πού τοῦ κόσμου ἐστάθη μήτρα,
Νά ἦταν . . . τυναγμός μας πρῶτος —
ἓνας κάποιος ἄλλος κρότος!

Ὅλα τῆς ζωῆς τὰ κάλλη
θά εἶχαν τότες τέτοιο χάλι,
πού κι ὁ Ἴωβ θά σβοῦσε ἀκόμα
ἀπὸ συχασιά καὶ βρώμα.

Ἐνῶ τώρα κάλλιο, τώρα —
κούφια νά εἶναι πάντα ἡ ὥρα —
τῆ ζωῆ ὁμορφαίνει ἀπ' ἄκρη
σ' ἄκρη, ὁ πόνος καὶ τὸ δάκρυ.

“Ω, προπάτορα Ὑδρογόνο,
ἀπ’ τὸ δάκρυ κι ἀπ’ τὸν πόνο
Κόσμο καὶ Ζωὴ ἔχεις πλάσει·
ποιὸς μπορεῖ νὰ σὲ ξομπλιάσει;

Μοναχὰ σ’ ἐσὲ χρωστοῦμε,
ἂν καλὰ τὸ στοχαστοῦμε
μὲ τὴ θετικότερη ἔννοια,
τῆς Ζωῆς μας τὴν εὐγένεια!

“Ὅμως ἂν τὸ φέρει ἡ κρίση
κι ὁ Θεὸς ξαναδακρῦσει
σ’ ἓνα δάκρυ τελευταῖο —
ποῦ τὸ σκέφτηκα, δὲ φταίω —

σ’ ἓνα δάκρυ δίχως πόνο,
Κόσμο καὶ Ζωὴ καὶ Χρόνο
θὰ τὰ ξανακάμεις μόνο
Χάος, Προπάτορα Ὑδρογόνο!

Ποιὸς θὰ ζεῖ νὰ εἰπεῖ Σε: «Κρόνο»!

ΗΥΡΗΝΙΚΟ I

— «Έλα κ' έσύ! Έλα κ' έσύ! Έλα κ' έσύ!»
Τò Νῶε, τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸ Μωυσή
παίρνει ὁ Θεὸς μαζί του στὸ Σινὰ
γιὰ νὰ ἐξετάσουν λίγο τὰ κοινά. . .

Χωρὶς φακέλους, χάρτες, κατασκόπους
στρατηγούς, διπλωμάτες πολυτρόπους,
μὲ βλέμματα μονάχα σιωπηλά,
ποὺ ἐτάζουνε καρδιές, νεφρούς, μυαλά,

καταλήγουν ἀμέσως στὸ συμπέρασμα
πὼς ἡ Ἀνθρωπότη ἔγινε γιὰ ζέρασμα!

Κ' εἶπε ὁ Θεός: — «Παλιοί, καλοὶ μου φίλοι,
ἡ Δημογεροντία σας ὀφείλει
νὰν τὸ παραδεχτεῖ πῶς, τώρα ἐσχάτως,
κλονίστη τοῦ Δικαίου μου τὸ Κράτος!

Ἀπὸ τὴν Κομινφόρμ στὴν Πανευρώπη
χάσαν τὸ χαραχτήρα τους οἱ ἀνθρώποι!
Λησμόνησαν Κοιτίδες καὶ Φυλές
ἦθη, ἔθιμα, ἐδέσματα, στολές,

Θρησκείες, γλωσσες, πλάτη, μήκη, κλίματα.
βαθιά συστατικά και πασαλείμματα.

τὰ λησμονῆσαν ὅλα, καὶ μὲ χλεύασμα
σὰ νὰ εἶτανε δικό τους κατασκευάσμα,
χωρὶς νὰ λογαριάσουν κἄν ἐμένα
ὅλοι τους νὰ γινοῦν βαλθῆκαν ἓνα!

Καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμάστε, ἂν τὸ θεσπίσουν,
σὲ λίγο ἀκόμα χρόνο θὰ ζητήσουν
νὰ γίνουν ἓνα μὲ τ' ἄγνὰ κι ἀθῶα
τὰ ψάρια, τὰ πουλάκια καὶ τὰ ζῶα!

Ἐγώ, λοιπόν, πού πλάθοντάς τα, ἤδη
ἐχώριζα τὰ γένη καὶ τὰ εἶδη,

κ' ἔδινά στὸ καθένα τους κι ἀπὸ ἄλλο
προορισμὸ μικρό, μέτριο, μεγάλο,
καὶ πού — μὰ κάλλιο νὰ μὴν εἶχα σώσει! —
προνομιακὰ στὸν "Ἄνθρωπο εἶχα δώσει

τὴ φωνή, τὴ συνείδηση, τὴ γνώση! . . .

Ἐγώ, λοιπόν, δὲν ἤξερα, ὅπως φαίνεται,
— Δημιουργὸς τοῦ Κόσμου — τί μοῦ γένεται!
Κ' ἔσφαλα. λέν' οἱ ἀνθρώποι τώρα, λίαν

βασίσας τὴ ζωὴ στὴν ποικιλίαν!
Γιὰ νὰ μὲ διορθώσουν, τὸν ἀόμματο.

θέλουν νὰ φτιάσουν κόσμο μονοκόμματο:
Μ' ἓναν ναό, μιὰ πίστη, ἓνα μυστήριο,
κ' ἓνα μονάχα — ὦ φρίκη! — βουλευτήριο!
"Ἐχω ἢ δὲν ἔχω δίκιο νὰ ἐξοργίζομαι

κι ὅπως τοὺς τιμωρήσω νὰ ἐξοπλίζομαι;
Τί λές, καλέ μου Νῶε; 'Αποκρίσου!»
— «Δικαία εἶναι, Πανάγαθε, ἡ ὀργή σου!
Μὰ δὸς λίγον καιρὸ μήπως προφθάσω

τὴν κιβωτό μου στὸ 'Αραράτ νὰ ἐπισκευάσω.»
— «Κ' ἐσύ, 'Αβραάμ, τί σκέπτεσαι; 'Αποκρίσου!»

— «Δικαία εἶναι, Πανάγαθε, ἡ ὀργή σου!
Τὸ 'Ισραήλ μου δὲν μπορῶ νὰ προφυλάξω
κι ἂν τὸν 'Ισαάκ, ἀληθινά, τὸν σφάξω!»
— Κ' ἐσύ, Μωυσή, τί βούλεσαι; 'Αποκρίσου!»

— «Δικαία εἶναι, Πανάγαθε, ἡ ὀργή σου!
Καθὼς ἔχω προσέξει τώρα ἐσχάτως
καὶ φλέγεται καὶ καίγεται ἡ βάρτος!
Φοβᾶμαι, ἂν μοῦ ξανάδινες τὶς πλάκες

τώρα δὲ θὰ τὶς πίστευαν, οἱ βλάκες!»
— «Σύμφωνοι! ἀνάκραξε ὁ Θεός. Ἡ θεία δίκη

θὰ σκορπίσει τὸν ὄλεθρο, τὴ φρίκη!
Τώρα δὲ φταῖν τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα
κι ἄλλα χωριά ἐκεῖ παραπέρα ὕμορα.
Τώρα δὲ φταῖν, κατ' αὐστηρὸν ἐξέτασμα,

στὸ σιδηροῦν μονάχα Παραπέτασμα.
Φταῖνε, κατὰ τὴ γνώμη μας, ἐξίσου
κι αὐτοὶ τοῦ δυτικοῦ μας Παραδείσου
πού μιὰ στοργὴ τοὺς εἶχα πατρικὴ!

Ἡ τιμωρία πρέπει νά' ναι δραστικὴ.
Λίγη φωτιά, λίγο νερὸ δὲ φτάνει,

τόσους πολλοὺς “ἐξάλλους,, νὰ ξεκάνει,
νὰ ξεπαστρέψει ὅλη τὴ Γῆ, κι οὔτε ρουθούνη
νὰ μὴν ἀφήσει ἀπὸ ἄνθρωπο ἢ γουρούνη!
Κάτι ἄλλο πιὸ μεγάλο ἔχω σκεφτεῖ. . .»

Οἱ τρεῖς Πατριάρχες ρώτησαν: — «Τί; Τί;»
— «Θὰ τοὺς ἀφήσω ἀπ' τ' ὄπλοστάσιό μου
νὰ κλέψουν τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἀτόμου! . . .»

ΗΥΡΗΝΙΚΟ II

Στὴν κλειστὴ Ἀριστοκρατία
τῶν θανατικῶν ὑλῶν,
εἶχε πάντα τὰ πρωτεῖα
ἡ Μπαρούτη πρὸ πολλῶν

δεκαετηρίδων, ἥτις,
πῆρε τίτλο πιὸ ὑψηλό:
Ἦγουν, βαμβάκοφυρίτις.
ἔγινε, παρακαλῶ!

Ἐπειτα ἦρθε ἡ Δυναμίτις
κ' ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸ
ἔφτασε κι ὁ Ὑπερίτης —
ὑποκείμενο σκληρό. . .

Ἦρθε ἡ Νιτρογλυκερίνη
σὰ νεόπλουτη Κυρά.
Τελευταία ἡ Τριτολίνη,
μὰ δὲν ἔκλεισε ἡ σειρά:

Σήμανε βαριά μιὰ τρόμπα
καὶ στὴ Λέσχη τοὺς ἐκεῖ,
ἐμφανίστηκεν ἡ Μπόμπα
πού τὴ λέν 'Ατομική!

Ἡ Μπαρούτη, πού προεδρεύει
ὡς πιὸ ἀρχαία ἐπὶ τῆς γῆς,
ντοκουμένα τῆς γυρεύει
δράσης καὶ καταγωγῆς.

Ἡ 'Ατομική τὰ δίνει.
Τὰ ἐξετάζει μιὰ ματιά:
— «Δὲν μπορεῖ δεκτὴ νὰ γίνει·
κρύβει ἀπάτη καὶ ψευτιά!

«Τί «'Ατομική» εἶναι τούτη!
λέει, καὶ γίνεται. . . μπαρούτη,
ἂν σ' ἀπέραντο ἐμβαδὸν
ζεπατώνει. . . ὀμαδόν;

«Φανταστεῖτε τί θὰ γίνει
ἂν βρεθεῖ κ' ἡ. . . 'Ομαδική!
'Ανθρωπάκης δὲ θὰ μείνει
πού στὴ γῆ νὰ κατοικεῖ,

«Πρέπει αὐτὴ ἀντιστρόφως τότες
τὰ Μητρῶα νὰ κρατεῖ,
κι ὅποιους θέλει πατριῶτες
νὰ σκοτώνει. . . ὀνομαστί!

«Μ' ἄς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα
κι ἄς σκεφτοῦμε σοβαρά,
εἶναι ἡ εὐθύνη τεραστία
καὶ τὸ Σύμπαν ἀφορᾶ.

«Προσμετρώντας τὴν εὐθύνη,
σᾶς προτείνω κι ἀπαιτῶ
ἄλλο μέλος νὰ μὴ γίνει
μέσ' στὴ Λέσχη μας δεκτό!

«Πρέπει ὁ Κόσμος ν' ἀποφύγει
τέτοιους νεωτερισμούς,
μὰ νὰ συνεχίσει, ἐπείγει,
τοὺς παλιούς ἐξοπλισμούς.

«Ἐμεῖς δὲ ὡς Ἀριστοκράτες
καὶ συμφέροντος κοινοῦ
νὰ μὴν κάνουμε ἄλλο πλάτες
τοῦ βομβομανοῦς ΟΝΟΥ.

«Ἄν μὲ τῇ χυδαία ἐτούτῃ
καὶ καθόλου ἱπποτικῇ
— ἐσυνέχισε ἡ Μπαρούτη —
βόμβρα τὴν Ἀτομικῇ,

ἂν οἱ δυστυχεῖς Ἀνθρῶποι
σκοτωθοῦν ὅλοι μαζί,
κ' ἐρημώσουν ὅλ' οἱ τόποι
καὶ κουνούπι πιά δὲν ζεῖ,

σκέπτεστε τὰς συνεπείας;
Ἄνευ δόξας καὶ τιμῆς
ἄνευ, πλέον, θεραπείας
σκοτωνόμαστε κ' ἐμεῖς!

«Πρὸς ἀποφυγὴν πλὴν ὅμως
τῆς τοσαύτης συμφορᾶς,
πρέπει νὰ μὴν πέσει ὁ Νόμος
τῆς τμηματικῆς φθορᾶς,

τὸν ὁποῖον, ἐμεῖς μόνον,
μετὰ τόσου σεβασμοῦ,
διαμέσου τῶν αἰώνων
ἐστηρίξαμε ὅλοι ὁμοῦ!

«Ένας πόλεμος ν' ανάφτει
στὰ ἑφτά χρόνια τὸ πολὺ,
ὄχι μοναχὰ δὲ βλάφτει
ἀλλὰ μᾶλλον κι ὠφελεῖ!

«Ἀραιώσεις κι ἀφαιμάξεις
εἶναι μέτρα ὑγιεινά,
φτάνει νὰ δοθοῦν συντάξεις
σὲ ἀναπήρους κι ὄρφανά!

«Ἄν ἐπιβληθοῦν οἱ Ἄρχές μας
ἄλλη, ὅσο ποτέ, φορά,
θὰ ὑψωθοῦν οἱ μετοχές μας
στὴν παγκόσμιαν ἀγορά.

«Καὶ τὰ ἔθνη μετὰ τόσης
θέλουν τὸ δεχθεῖ χαρᾶς,
ἀφοῦ θάειναι κατὰ δόσεις
ἡ τιμὴ τῆς συμφορᾶς.

«Γιατὶ σήμερ' ἄλλη Ἀγάπη
στὴ ζωὴ δὲν εὐσταθεῖ,
παρὰ τὸ πικρὸ τὸ χάπι
χρυσωμένο νὰ δοθεῖ.

«Παρατράβηξε ἡ κουβέντα,
μὰ πιστεύω πὼς μὲ ὠμὰ
ἔχω πείσει ντοκουμέντα
καὶ τὸν πιὸ ἄπιστο Θωμά!

«Ὡστε ἀνακεφαλαίωνω:
Ἐκτὸς Νόμου ἢ Ἀτομική.
Μὲ τὰ μέσα μας καὶ μόνο,
πόλεμοι πιὸ ἵπποτικοί,

στοὺς ὑποίους ἢ Ἀνθρωπότης,
κατὰ βάθος χρεωστεῖ,
ἔλον τὸν πολιτισμὸ της
ἀφ' ἧς ἔχει ἐμφανιστεῖ.

«Κι ἀπ' τὸν Προμηθεά Δεσμώτη
πρωτοδέχτηκε τὸ πῦρ,
κι ἀπ' τὸν Ἡράκλειτο ξέρει ὅτι
«Πόλεμος πάντων πατήρ!»

Ἡ ὁμιλία τῆς Μπαρούτης
τῆς ἐρίγδουπης κι ὠμῆς,
λόγω καὶ τοῦ καπνεροῦ της
καὶ τῆς εἰδικῆς ὁσμῆς,

ἔπεισεν ὅλα τὰ μέλη
καὶ ψηφίσαν παμψηφεί,
πὼς ἡ Ἀτομικὴ δὲν μέλλει
στὰ Μητρῶα τοὺς ἐγγραφεῖ·

ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως,
πὼς μὲ ἀπόφαση τοῦ ΟΝΟΥ
ἐν ἰσχύϊ νὰ μείνει ὁ Νόμος
τοῦ πολέμου τοῦ κοινοῦ!

Μὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο οἱ φίλοι,
ποὺ καὶ πείθει καὶ ἀπειλεῖ,
τηλεγράφημα ἔχουν στείλει
πρὸς τὸν Κύριο Τρίγκβη Λῆ!

ΤΑ ΤΕΜΝΟΝΤΑ

Καβγαδίσανε πολύ κ' ἤρθαν στὰ χέρια
τὰ ξουράφια, τὰ ψαλίδια, τὰ μαχαίρια
γιὰ τὸ ποιὰ εἶναι στοὺς ἀνθρώπους χρησιμότερα:

- «Αὐτὸ δὰ καὶ μὴ χειρότερα —
(εἶπ' ἓνα γέρικο Μαχαίρι
ποὺ ὅλα βαθύτερα τὰ ξέρει.)
'Υπάρχουμε στὴν ἴδια χρῆση
ἀφόντας ἢ ζωὴ ἔχει ἀρχίσει!
Στὰ πρῶτα βήματα τοῦ κόσμου
ἄστραψ' ἐμένα ὁ πρόπαππός μου
στὰ χέρια τοῦ Ἀβραάμ! — Μοῦ λέτε,
τὸ ποῦθε ἢ σκούφια σας κρατιέται;
Δὲν ἔχετε ἱστορία διόλου
κ' εἶστ' ἐφευρέσεις τοῦ Διαβόλου!
'Ενῶ γιὰ μᾶς μιλοῦνε πάντα
καὶ σὲ σπουδαιότατα συμβάντα,
Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη:
«Βάλε τὴν μάχαιραν στὴ θήκη! . . .»
Καὶ πιὸ καλὰ νὰ καταλάβεις:
«Μάχαιραν δώσης, μάχαιραν λάβης!»

Προφήτες, Ἄγγελοι, ὁ Χριστὸς ἀκόμα
 πολλές φορές μᾶς ἔπιασαν στὸ στόμα!
 Ὅργανον εἴμαστε τῆς ἀνθρωπίνης
 μὰ καὶ τῆς θείας Δικαιοσύνης.
 Εἴμαστε σκεῦος ἱερὸν κι ὠραῖον
 Πατριαρχῶν στὰ χέρια κι ἱερέων.
 Θρησκευεῖς μᾶς ἀγιάσαν καὶ λατρεῖες.
 Χωρὶς ἐμᾶς δὲ γίνονται θυσίες!
 Χωρὶς ἐμᾶς δὲν λειτουργεῖ οὔτε ἡ Θέμις.
 Χέρι τοῦ νόμιμου Δήμιου, μὴν τρέμεις!
 Ἴδου πὸν ἐθέσπισε κι ὁ Νόμος
 νὰ σοῦ εὐκολύνει τὸ ἔργο ἢ Λαιμητόμος.
 ὦ, πόσο ἐμεῖς διὰ παντοῖου τρόπου
 τὸ βίον ἐξευγενίσσαμε τοῦ Ἀνθρώπου!
 Χωρὶς ἐμᾶς — ἀπλούστατο τὸ πείραμα —
 πῶς θὰ ἴσφαζε, πῶς θὰ ἴγδερνε τὸ θήραμα;
 Ἀπὸ τὰ βᾶθη ὑπηρετοῦμε τῶν αἰώνων
 ἀδιάκοπα κι ἀδίσταχτα τὸν Φόνον,
 πούειν ἔγκλημα φριχτὸ — μὰ πότε-πότες,
 τὸν διαπράττουν καὶ μεγάλοι πατριῶτες·
 ὁπότε, γίνεται ὡς διὰ μαγείας,
 πράξι περιλάμπρη τῆς Ἱστορίας!
 ὦ, εἶναι οἱ τίτλοι μας πολὺ μεγάλοι!
 Δὲν παραβάλλονται οἱ δικοὶ σας κι ἄλλοι!
 Μήπως διαβάσατε ποτὲ νὰ γράφει

Ένα Ίερό Βιβλίο για τό. . . ζουράφι;
 "Έχετε άκούσει καν ένα εϋπατρίδη
 να σφάζει τον έχθρό του μέ. . . ψαλίδι;
 Πώς έχετε, λοιπόν, τόση ίταμότητα
 μ' έμάς να παραβγεΐτε εις χρησιμότητα;
 Δέν είστε μέ τὰ λίγα σας προσόντα
 παρά δικά μας. . . ύποπροΐόντα !»

- «Σου κόβω, λέει, τὸ λόγο, τὸ Ψαλίδι,
 γιατί ἄρχισες νὰ μέ προσβάλεις ἤδη.
 Εἶμαι κ' ἐγὼ πανάρχαιο ! Ἀνατρέχω
 πολλοὺς αἰῶνες, καὶ τὴν αἴσθηση ἔχω
 πὼς ὁ πολιτισμὸς εἶναι δικός μου,
 γιατί' εἶμαι ἡ πρώτη μηχανὴ τοῦ κόσμου !
 Δουλεύω ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Ἀνθρώπου
 στὰ χέρια τῆς ἀμείλιχτης Ἀτρόπου !
 Μὲ τὴ δική μου ἀρχίζει παρουσία
 κάθε νὰ ἐξευγενίζεται ἐργασία !
 Στὴν ἀριστοκρατία ἐγὼ ἀνήκω
 ἐνῶ ἔχεις μείνει ἐσὺ πληβεῖο κι ἀγροῖκο !
 Ἐσ' εἶσαι ἡ ἀκοινώνητη μονάδα
 κ' ἐγὼ ἡ συνεργαζόμενη δυάδα !
 Ἐσ' εἶσαι τὸ ἔνστιχτο, ἐγὼ εἶμαι ἡ σκέψη.
 Μ' ἐμένα ἔχ' ἡ Ἀνθρωπότης προοδέψει.
 Τὸ κούρεμα εἶναι ἡ πρώτη βιοτεχνία.

Τὸ κλάδεμα εἶναι ἢ πλιὸ παλιὰ ἐμπειρία.
 Ἡ τέχνη κ' ἡ ἐπιστήμη ἔχουν ἀρχίσει
 σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴ δική μου χρῆση.
 Μηχανικὸς πολιτισμὸς δὲν ἦθε μέλλει
 ὑπάρξει, δίχως τὰ δικά μου σκέλη!
 Μὲ περισσὴ μὲ προσκαλοῦν εὐγένεια
 σ' ὅλα τὰ πλέον ἐπίσημα ἐγκαίνια.
 Δὲν μπαίνει κάτι τι σὲ λειτουργία
 ἐγὼ προτοῦ νὰ κόψω τὴν ταινία!
 Μάταια περνοῦν οἱ αἰῶνες. . . μὴν κομπάζεις!
 Δὲν ξέρεις τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ σφάζεις!
 Ἐσὺ σκοτώνεις μοναχὰ — μὰ ἐγὼ
 ὅλο καὶ νέες μορφές δημιουργῶ. . .
 Ὅσο γιὰ τὸ Ξουράφι, αὐτὸ δὲν ξέρει
 ἄλλο, παρὰ νὰ τρέφει τὸν μπαρμπέρη!
 Μὰ ἐσχάτως τὸ ζετόπισε ἡ λαμέτα
 καὶ πάλι ἐγὼ τὸν σώζω — νέτα σκέτα !»

Τοῦ Ψαλιδιοῦ ἡ στωμύλη ρητορεία
 ἔφερε τὸ Μαχαίρι σὲ ἀπορία.
 Κιτρινοσκούριασε ἡ στυλιπνὴ του ἡ ὄψη
 καὶ στόμωσε ἡ φριχτή, διπλὴ του κόψη,
 ὅποτε ἀπὸ τὴ θήκη, πού ἀνατράφη,
 πρόβαλε καὶ τοὺς εἶπε τὸ Ξουράφι:

- «Σᾶς ἄκουσα, μὰ βρίσκω μὲ χαρὰ μου
 πὼς εἴστε καὶ τὰ δυὸ κατώτερά μου!
 Τὸ φόνο ὑπηρετεῖς, Μαχαίρι, ψέμα;
 καὶ καυχιέσαι πὼς στάζεις πάντα σου αἷμα;
 Πρώτη φορά ἐγὼ ἄκουσα, Μαχαίρι,
 φονιᾶ, ποῦ γιὰ τὸ φόνο νὰ ἐπιχαίρει!
 Κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ κόψω καρωτίδες
 ὅμως τὸ κάνω σπάνια, καθὼς εἶδες,
 ὅπως καὶ σπάνια κάνω τοῦ ζηλιάρη,
 νὰ σημαδέψω μάγουλα, τὴ χάρη!
- Ἔτσι! ποτὲ δὲν πρέπουνε πρωτεῖα
 σ' ἓναν κοινὸν κι ὠμὸν ἐγκληματία.
 Κ' ἐσύ, Ψαλίδι φαντασμένο, πάλι
 γιὰ τὴν πεζὴ κουράζεσαι βιοπάλη.
 Μονάχα ἐγὼ στὸ διάβα τῶν αἰώνων
 δουλεύω γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ μόνον!
- Ἄπο τίς τρίχες τοῦ προσώπου ἀμφιβάλλω
 πιὸ περιττὸ κι ἂν εἶναι τίποτε ἄλλο.
 Πιὸ περιττὸ ἴσως εἶναι, ἔχω ἓνα φόβο,
 τὸ ποῦ σκοπὸ ἔχω τάξει νὰ τίς κόβω·
 ὅμως τὸ κάνω ἀπὸ αἰσθητισμὸ!
- Ξέρετε πιὸ ὑψηλὸν πολιτισμὸ;
 Τὸ περιττὸ τοῦ περιττοῦ κι εἰς ἔργον ἄγονον
 πολιτισμὸν, σημαίνει, στὸ τετράγωνον!
 Παινεύεστε πὼς εἴστε ἀριστοκράτες

μὰ ἐγὼ τὸν κόσμον ὅλο ἔχω πελάτες,
 ὕχι ἐκ λογαριασμοῦ ἀλληλοχρέου,
 ἐν ὀνόματι μόνον τοῦ ὠραίου!
 Εἶμαι μέσ' στῆ ζωῇ τῆς Ἀνθρωπότητας
 τῆς δημοκρατικῆς, σύμβολο ἰσότητας.
 Τροχίζομαι, τὰ δυνατά μου βάνω,
 παντοῦ καὶ πάντα προσπαθῶ νὰ κάνω
 τὴν ἴδια κι ἀπαράλλαχτη δουλειὰ
 ἀπ' τὸν στρατιώτῃ ὡς μὲ τὸ βασιλιά!
 Σὰν τοὺς τεχνίτες ἴδια μὲ χειρίζονται
 κ' ἐκεῖνοι πού μονάχοι μπαρμπερίζονται!
 Τὸ κάτου-κάτου στὸ λογαριασμὸ
 ποιὸν ἔχουμε κ' οἱ τρεῖς προορισμό;
 «Νὰ κόβουμε!» Ἄν αὐτὸ μᾶς εἶναι «φύσις»
 μπορεῖς στὰ σοβαρὰ ν' ἀμφισβητήσεις,
 Μαχαίρι ἐσύ, Ψαλίδι ἐσύ, μπορεῖς,
 πὼς κόβω ἐγὼ καλύτερ' ἀπ' τοὺς τρεῖς;
 Ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ, μπορεῖς νὰ πεῖς,
 τὸ ἄκρον ἄωτο στὸν κόσμον τῆς κοπῆς;
 Πόσες φορές κ' οἱ δυὸ χωρὶς ντροπὴ
 «κόβουμε σὰν ξουράφι», ἔχετε εἰπεῖ;
 Ὅπερ σημαίνει — μάταια θὰ κοπιάσετε —
 πὼς ζωηρὰ ποθεῖτε νὰ μοῦ μοιάσετε!
 Μήπως δὲ λέει τ' ἀνθρώπινο ταράφι
 τὸν ἔξυπνον νὰ ὑμνήσει — «Εἶναι ξουράφι;»

Καὶ μήπως ὅσοι ζοῦνε κι ἀναλίσκονται
 ἐπὶ «ξηροῦ ἀκμῆς» συχνὰ δὲν βρίσκονται;
 Ὅχι μονάχα κόβω ἐγὼ καλύτερα,
 ἀλλὰ καὶ μνημονεύομαι πιὸ εὐρύτερα,
 διὸ καὶ πρέπει μὲ καλοπιστία
 νὰ μοῦ ἀναγνωριστοῦνε τὰ πρωτεῖα!»

— «Ποτέ δὲ θὰ χαρεῖς τέτοιο στολίδι»,
 τὸ ὑστερικό ξεφώνισε Ψαλίδι.
 Καὶ τέτοια νευρική τό 'πιασε κρίση
 ποὺ δὲν μπορεῖ καλὰ ν' ἀνοιγοκλείσει. . .

— «Ποτέ!» γρυλίζει τὸ ψυχρὸ Μαχαίρι
 καὶ μάταια δολοφόνου ζητεῖ χέρι,
 ἀπάνω στῆς τυφλῆς ὀργῆς τὴ βράση
 μὲ τὴ γνωστὴ συνήθεια του νὰ δράσει. . .
 Ἄφριζει καὶ λυσσάει καὶ παραδέρνει
 κατήφορο στὴν ἴδια ρίμα παίρνει
 καὶ λέει σὲ τελευταία ἀποστροφή
 γεμάτη ζωντανὴ καταστροφή:
 «Ἐμεῖς σᾶς ἀνεχόμεθα μ' εὐγένεια.
 Ξουράφι ἐσύ, ἐξαφάνιζε τὰ γένια.
 Κ' ἐσύ, Ψαλίδι, πρώτη μηχανή,
 κόβει μαλλί, πετσί, χαρτί, πανί!

Ἵπηρετοῦμε, ἐπαναλέγω, τελειώνων,
τὴν θυσίαν, τὸ μαρτύριον, τὸν φόνον
καὶ τὴν πηγὴν κάθε ἀγαθοῦ: τὸν πόνον!»
Βουβαθήκανε τ' ἄλλα. «Νίκη! Νίκη!»
φώναξε τὸ Λεπίδι στὸ μανίκι.
Κι ὀλόκληρο πιστεύει τὸ Μαχαίρι
πὼς πάντοτε θὰ σφάζει καὶ θὰ χαίρει!

ΛΕΩΝ Ο ΧΙΛΙΟΣΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Λέων ὁ Χιλιοστός Δέκατος Τρίτος,
μεγάλων καὶ μικρῶν ἀδιακρίτως
τῶν ζώων Βασιλεύς, ὁ Ἄφρικανός.
Ἄνῆρ ἀντάξιός τοῦ κλεινοῦ του γένους,
μὲ τοὺς ὀδόντας λίαν μορφωμένους,
τῆς εὐζωΐας ἔραστῆς δεινός.

εἶχε φιλοδοξήσει τ' ὄνομά του
στὸν κόσμον τὸν προσωρινὸ ἐδῶ κάτω,
νὰ τὸ συνδέσει ἀκόμα ἐνόσω ζεῖ
μὲ ἀθάνατο ἔργο ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης,
πάροχον κι αἰδίας, βέβαια, φήμης
μὰ κι ὠφελείας του πρακτικῆς μαζί!

Καθίδρυσε στὴ Ζούγκλα του ἐπὶ τούτου
τὸ πιὸ συγχρονισμένον Ἴνστιτούτο,
ἔνθα ἐκλεχτοὶ συνάχτηκαν σοφοί:
Χιμπατζῆδες, Γορίλαι, Οὐραγκοτάγκοι,
μ' ἐντολὴ νὰ σπουδάσουν τὴν Ἀνάγκη
καὶ σκοπὸ ν' ἀσφαλίσουν τὴν Τροφή!

Στή διάθεση ἔχει θέσει τῶν Δασκάλων
ἀντιλοπῶν, ὀνάγρων καὶ βουβάλων
κονίκλων, χοιριδίων Ἰνδικῶν,
ἄμετρον ἀριθμὸν — μὲ τὸ χαβά τους
νὰ κάμουν τὰ σοφὰ πειράματά τους
καὶ σὲ σκοπὸ νὰ φθάσουν τελικόν.

“Ὑστερ’ ἀπὸ πολλὲς ἀναζητήσεις
σαρκῶν, ὀστῶν καὶ σπλάγχνων ἀναλύσεις,
πολύμορφη τῆς ὕλης ἀλλαγὴ —
διάσπαση καὶ ἀνασύνθεση τοῦ ἀτόμου.
εὐστοχη παραβίαση κάθε νόμου
ποὺ ἴσχυσε ἀπαραβίαστος στὴ Γῆ.

κατάληξαν οἱ Βιταμινομάχοι
νὰ διακηρύξουν, μέσα στὸ Στομάχι
πὼς ἐμφωλεύει ἡ Ἀνάγκη τῆς Ζωῆς.
καὶ πὼς μὲ τὰ δικά τους τώρα μέσα
μπορεῖς καὶ μοναχὰ μὲ μιὰ κομπρέσα
συμπυκνωμένου ζώου, νὰ τραφεῖς!

Συγκέντρωσαν, λοιπόν, πολλές άγέλες
άπο άντιλόπες, ζέβρους και γκαζέλες
βουβάλους, ίππους, όνους, χοιρινά,
και με τις μυστικές Άτομοπρέσες
άρχισαν να παράγουνε κομπρέσες
που κλειοϋνε άπό 'να ζωο ή καθεμιά!

Δοκίμασαν άπ' όλες μεταξύ τους
και στάθηκε μεγάλη ή έκπληξή τους
για την τόση νοστήμια τής σαρκός.
— «Τί κρίμα! με άμοιβαία, είπαν, συμπόνια,
χορτοφάγοι γαζοί, χιλιάδες χρόνια
νά είμαστε έμεϊς οί πίθηκοι διαρκώς!»

Και βασανίζονται υπό τής ιδέας
πώς έχουν τόσοσ άνοστο τò κρέας
που μήτε καν ή ύαινα τò τιμᾶ,
γιατι ποτέ κι αύτοί μέσα στα δάση
δέν είχαν καν για γοϋστο δοκιμάσει
των άδελφών τους ζώων τόν κιμά.

Μὰ τώρα μὲ τὴ νέα ἐφεύρεσή τους
 θὰ εὐεργετήσουν κι ὅλη τὴ Φυλὴ τους,
 γιατί, καλῆς ἂν εἶναι ἀνατροφῆς
 ὁ Βασιλεὺς ὁ Λέων, ἔχει καθῆκον
 προνόμιο νὰ δώσει τῶν πιθήκων
 ἐπὶ τῆς νέας συνθετικῆς τροφῆς.

Παρασκευάζουν, ὅθεν, κάπου χίλιες
 τοῦ κάθε ζώου κομπρέσες ἢ παστίλιες
 καὶ μὲ πομπή, ὡς ἐμπρέπει, σοβαρὰ
 ἐν σώματι ἀνεβαίνουν στὸ παλάτι,
 στοῦ θρόνου γονατοῦν τὸ σκαλοπάτι
 καὶ δίνουν ἐμπνευσμένη ἀναφορά:

Τὴν ἄδεια ζητοῦν τοῦ Βασιλέως,
 τὸν λόγον παίρνει ὁ πλέον γηραλέος
 καὶ τὴν καινούργια ἐφεύρεση ἐξηγεῖ
 πού θ' ἀνατρέψει καὶ θ' ἀνασυντάζει
 τὴν προαιώνια σκουριασμένη τάξη
 πού ὡς τώρα ἐβασάνιζε τὴ Γῆ!

— «Μεγαλειότατε "Αναξ! εἶπ' ἐν τέλει,
δὲ θὰ καταπονεῖς πλέον τὰ μέλη
νὰ κυνηγᾶς, νὰ σκίζεις καὶ νὰ τρῶς.
Μὰ ξαπλωμένος μ' ὄλο τὸ ραχάτι
στοῦ Παλατιοῦ τὸ μαλακὸ κρεβάτι
θὰ 'χεις στὸ κομοδίνο σου ἐκεῖ ἔμπρὸς

ὅποιο ἀπ' τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ θηράματά σου
ἐπιθυμήσει ἐκάστοτε ἡ καρδιά σου,
θ' ἀνοῖς τοῦ καθενός τους τὸ κουτί,
θὰ παίρνεις μὲ τὴ γλῶσσα Σου ἀπὸ μέσα
μιὰ τόσο δὰ μικρὴ— γιὰ ἰδὲς — κομπρέσα
καὶ θὰ τὴν καταπίνεις ἀπνευστί!

«Καὶ δυὸ καὶ τρεῖς καὶ δέκα! "Ὅσες θέλεις.
Μπορεῖς καὶ μιᾶς ὀλόκληρης ἀγέλης
νεκροταφεῖο νὰ γίνεις μονομιᾶς,
χωρὶς καὶ νὰ βαρύνεις τὸ στομάχι.
"Ἐτσι κι ὁ νοῦς τὴν ξαστεριά του θὰ 'χει
μὲ πλιότερη σοφία νὰ κυβερνᾶς. . .

«Τ' ὄνομά Σου ὡς Μεγάλου Βασιλέως
ἀθάνατον προσκτᾶται τώρα κλέος,
καὶ ἀποβαίνει κοσμοϊστορικό! . . .»
— «Δόστε νὰ δοκιμάσω. . .» εἶπε ὁ Λέων
μὲ δυσπιστίας τόνον πειναλέον.
«Γιατὶ τὰ λόγια βερεσὲ τ' αἰκῶ.»

Ἔσπευσαν τότες οἱ σοφοὶ ν' ἀνοίξουν
πολλὰ χρυσὰ κουτιὰ καὶ νὰ τοῦ δείξουν
ἄσπρες κομπρέσες, ρόζ καὶ θαλασσιές. . .
Τὰ χρώματα δὲν εἶχαν ἄλλη ἀξία
μόν' εἶχνανε τὴ συνομοταξία
τοῦ κάθε ζώου, μὴ γίνουν μπερδεψιές!

Δυσκολεύτηκε ὁ Ἄνακτας λιγάκι
νὰ πιάσει ἓνα τοσοῦλιπραματάκι
μὲ τὰ ἰσχυρά του νύχια τὰ γαμψά,
(ποὺ νιώθαν ὅτι ἐργάζονται ἀνωφέλως),
μὰ κάπως τὰ κατάφερε στὸ τέλος
νὰ ἐγκαινιάσει τὴ νέα καταψιά!

Τὴν πρώτη ἔταν δοκίμασε παστίλια
βρυχήθηκε ἀναγλύφοντας τὰ χεῖλια:

- «Τὴ γεύση ἔχει, στ' ἀλήθεια, βουβαλιοῦ!»
Πιπίλισε μιὰ δεύτερη κατόπι.
- «Μωρὲ πῶς μοιάζει ζωντανὴ ἀντιλόπη»
εἶπε, μὲ κάποια φρίκη τοῦ ἀχειλιοῦ.

Ἔχαψε τρίτη κάψουλα — ἦταν τρέλα! —
Μικρὴ-μικρὴ τοῦ γάλακτος, γκαζέλα,
τόσο πολὺ τὴν ὄρεξη τοῦ ἀνοῖ
πού ἐπιθυμᾷ καὶ μιὰ κομπρέσα Ἀνθρώπου
μὰ σέβεται τοὺς χιμπατζῆδες, ὅπου
καυχῶνται ὡς πρόγονοὶ του μακρινοί!

Σὰν ἔχαψε πολλοὺς ἔτσ' ὑπηκόους
(κι ὡς πάντοτε συμβαίνει, τοὺς πιὸ ἀθώους)
δὲν ἔλαβε καιρὸ ν' ἀποφανθεῖ,
τὸν ἔπιασε μεγαλειοτάτη φιάκα·
χασμουρήθη καὶ τέντωσε στὴ λάκκα,
ὑπνο βασιλικὸ νὰ κοιμηθεῖ.

Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθεῖ ὅπως πρέπει.
 Ὀνειράτα σαρκῶν κ' αἱμάτων βλέπει.
 Συστρέφονται τὰ νύχια του ἀλγεινά,
 τὰ δόντια του πονοῦν, καὶ τὸ στομάχι
 συνειθισμένο νὰ συνάπτει μάχη
 μὲ δέκα ὀκάδες κόκαλα — πεινᾶ!

Ξυπνᾶ σὰ νὰ τοῦ πάτησαν τοὺς κάλους.
 Προστάζει νὰ τοῦ φέρουν τοὺς Δασκάλους,
 κι ὅταν τοὺς ἔμασε ὅλους γυρβολιὰ
 τοὺς ἔδωσε ἓνα φοβερὸ μπερντάχι:
 — «Μοῦ χαλάσατε ἀδίκως τὸ στομάχι
 καὶ μοῦ πρήξατε ἀσκόπως τὴν κοιλιὰ!

— «Δουλεύετε, βρυχήθηκε, στὴν ὕλη!
 Νομίζετε ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει στείλει
 μονάχα γιὰ μπαγόρδα ἐδῶ στὴ Γῆ;
 Περιφρονᾶτε τὸ τερπνὸ κι ὠραῖο·
 θαρρεῖτε μ' ἓνα χάπι σὰν κορέο
 πὼς λύθηκε τὸ πρόβλημα ἐν σιγῇ! . .

«Σᾶς ἔχει καταολότελα ξεφύγει
 ἢ ποίηση, πού κρύβει τὸ κυνήγι
 νὰ ψάχνεις πεινασμένος γιὰ ντορό. . .
 Στὴ λόχμη νηστικάτα νὰ ἔλλοχεύεις,
 ἀντίθετα στὸν ἄνεμο νὰ ρεύεις!
 Μὰ νὰ οἱ γκαζέλες πὼ 'ρχονται σωρό!

«Ὁρμᾶς! Πέφτεις στὴ μέση τους ἀσφάλτως. . .
 Τί μεγαλεῖο πῶχει αὐτὸς ὁ σάλτος!
 Τί χάρη! Τί συγκίνηση ἱερή!
 Γραπώνεις ὅποια τύχει κι ὅπου τύχει·
 σκίζει τ' ὄμορφο δέρμα της τὸ νύχι
 κ' ἠδονικὰ στὶς σάρκες προχωρεῖ.

«Μυσταγωγία φοβερή, ὄχι ψέμα.
 Ρέει τῆς θυσίας κρουνηδὸν τὸ αἷμα
 καὶ τρίζουνε τὰ κόκαλα ὅπως σπᾶν.
 Σπαρνᾶ τὸ κατακάρδι της τὸ δόντι
 ὡς συνειθίζου ἐκπαλαὶ οἱ Ἄρχόντοι,
 πὺ τὸ λαό Τους ξέρουν ν' ἀγαπᾶν! . .

«Κ' ἔσεῖς, τῆς ἐπιστήμης τὰ ρεζίλια,
 μοῦ δίνετε νὰ χάψω μιὰ παστίλια
 κι ὅλες μου τὶς αἰσθήσεις ν' ἀπατῶ. . .
 Δὲ στοχαστήκατε, ἄμυαλα γερόντια,
 πῶς τὰ βασιλικά μου νύχια, δόντια,
 θὰ ἐκφυλιστοῦνε μὲ τὸν τρόπο αὐτό;

« Ἀφοπλισμένος, δηλαδή, θὰ μείνω
 καὶ μασκαράς τῶν σκύλων μου θὰ γίνω;
 "Α, "Οχι! Εἶναι τὸ κρίμα σας βαρὺ. . .
 Συνομωτήσατε ὅλοι ἐκ προμελέτης
 κατὰ τοῦ Στέμματός μου καὶ τῆς Χαίτης!
 Τὴν πράξη σας ὁ Νόμος τιμωρεῖ!»

Τρέμουνε οἱ ἐφευρέτες σὰν τὰ φύλλα!
 Πέφτουν τὰ ματογυάλια ἐνὸς Γορίλα. . .
 Κρότος ξεφεύγει κάποιου Χιμπατζῆ. . .
 Νιώθουν οἱ Οὐραγκοτάγκοι ὑγρὰ τὰ σκέλη
 καὶ τύπτοντας τὰ στήθη του, ἀπαγγέλλει
 ὁ γηραλέος, νεκρώσιμον ὠδὴ! . .

Μὰ ὁ Λέων Χιλιστός Δέκατος Τρίτος
βλέπων νὰ καταρρέει ἀξιοδακρύτως
τὸ ἔργον γιὰ τ' ὁποῖον τόσο ἐμόχθησε,
ἔδοξε νὰ διαλύσει τὸ Ἴνστιτούτο
μὲ ἀνέκκλητο Διάταγμα. . . Πρὸς τοῦτο
τοὺς σοφούς του ἕναν-ἕναν καταβρόχθισε!

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
«ΜΥΘΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ»
ΤΟΥ
Γ. ΑΘΑΝΑ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
“Κ. ΜΙΧΑΛΑΣ” Α.Ε.
ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1986
ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ
ΚΩΣΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ : ΤΑΣΟΣ ΠΙΤΣΙΛΟΣ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 4
ΑΘΗΝΑ

Ε Ρ Γ Α Τ Ο Υ Γ. Α Θ Α Ν Α

ΠΡΩΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ	Ποιήματα
ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ	Ποιήματα
ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ	Ποιήματα
ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ	Νουβέλα
ΔΕΚΑ ΕΡΩΤΕΣ	Διηγήματα
ΕΙΡΜΟΣ	Ποιήματα
ΑΠΛΟ-Ι-ΚΕΣ ΨΥΧΕΣ	Διηγήματα
ΔΡΟΣΕΡΟΙ ΚΑΙΗΜΟΙ	Ποιήματα
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ (Σειρά Α')	Ποιήματα
ΕΥΔΟΚΙΑ	Ποιήματα
ΒΑΘΙΕΣ ΡΙΖΕΣ	Διηγήματα
ΤΙΜΙΑ ΔΩΡΑ	Ποιήματα
ΑΣΤΕΓΝΩΤΟ ΔΑΚΡΥ	Ποιήματα
Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ	Δοκίμιο
ΔΟΚΙΜΙΑ (*Ανωνύμου)	Ποιήματα
ΑΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΣ	Ποιήματα
ΜΟΝΟΚΟΝΤΥΛΙΕΣ	Ποιήματα
ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΜΑΚΕΤΤΕΣ (Quadretti Italiani)	Ποιήματα
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ (Σειρά Β')	Ποιήματα
ΑΝΑ ΤΟΝ ΘΕΡΙΣΜΕΝΟΝ ΑΓΡΟΝ	Ποιήματα
ΜΥΘΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ	Ποιήματα

